

Mihai Hafia Traista

POEZII

Mihai Hafia Traista
Poezii

Copyright © Mihai Hafia Traista, 2017
Toate drepturile rezervate autorului

Redactor: Dan Ioan Marta
Tehnoredactare: Larisa Mihaela Traista
Coperta: Larisa Mihaela Traista
Grafica: Mihai Hafia Traista

Referenți: Dan Ioan Marta
Ioan Herbil
Corneliu Irod

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRAISTA, MIHAI

Poezii / Mihai Hafia Traista. - București : RCR Editorial, 2017
ISBN 978-606-745-013-2

821.135.1

Mihai Hafia Traista

POEZII

PREFAȚA

*În loc de lut de ne făceai din viață,
de moarte-n veci noi nu ne-am fi temut.*

Mihai Hafia Traista

Volumul *Poezii*, semnat de Mihai Hafia Traista, vine să afirme și să confirme totodată, într-o societate modernă, guvernată de tehnologia informației, sensibilitatea și emoția poetului care prin prisma propriilor trăiri și experiențe îl „obligă” pe cititor să se oprească, preț de câteva clipe, din goana-i existențială, și să reflecteze asupra vieții și a morții, a istoriei pământului natal și a destinului uman, să observe natura minunată prin evocarea perioadei ireversibile și fermecătoare a copilăriei (marcată, în cazul poetului, de imaginea părinților și a bunicilor), să simtă fiorii dragostei, să se deschidă percepției plenare a divinității, să mediteze asupra perenității valorilor și a efemerității naturii umane (nu a esenței umane) etc. Posedând o forță extraordinară de a extrage esențialul din întâmplări aparent derizorii, Mihai Hafia Traista creează prin fiecare poezie, uneori prin puterea sugestiei, a nuanțelor sau a simbolurilor, alteori prin indicarea directă și concretă a faptelor de viață, tablouri ale existenței umane pendulată între viață și moarte, iubire și ură, lumină și întuneric, adevăr și minciună, credință și necredință, între sacru și profan, până la urmă, care se întrepătrund

într-un tot omogen și armonios ce definește omul în toată complexitatea, respectiv, simplitatea sa.

Caracterizat prin eterogenitatea temelor și a motivelor, printr-o paletă largă de procedee stilistice folosite (figuri de stil – metafora, epitetul, comparația, personificarea –, imagini artistice – vizuale, auditive, olfactive, tactile – și categorii estetice – comicul, ironia, satira –), prin multitudinea de specii ale genului liric (meditație, pastel, baladă, satiră, parodie sau poezie de dragoste), volumul de față se constituie într-o osmoză unitară dată de stilul tipic traistian.

În ceea ce privește arhitectonica volumului **Poezii**, acesta este structurat pe mai multe cicluri (*Versuri pentru Maramureș*, *Bolnav de drum*, *No love*, *Actor în drama frunzelor*, *Versuri în semn de protest*, *Versuri creștine*, *Versuri vesele*, *Parodii de Lucian Perța*) ce însumează poezii caracterizate de un lirism profund, de un complex de emoții și trăiri care transcend prozaicul vieții, supunând percepției estetice a poetului valorile ancestrale.

Primul ciclu de poezii, *Versuri pentru Maramureș*, și despre Maramureș, am adăuga noi, deschide universul maramureșean printr-un motto reprezentativ pentru acest ținut istoric, plin de farmec și originalitate. În identificarea „țâpuriturii din Maramureș” ca fiind „cea mai scurtă poezie a românilor”, Nichita Stănescu asociază actul artistic cult (poezia) cu strigătul ancestral al omului (strigătura, țâpuritura), în care este concentrată întreaga gamă de sentimente dintre cele mai

variate (de la extaz la agonie), întreaga existență a omului legată organic de pământul care „i-a dat viață”.

Poezia cu care debutează primul ciclu poetic, respectiv, întregul volum, „*Imn pentru Maramureș*”, nu este altceva decât un elogiu adus ținutului natal al poetului și leagănul atâtor generații de maeștri ai literaturii și culturii românești și ucrainene (Augustin Buzura, Nicolae Breban, Vasile Chira, Nicolae Steinhardt, Mihai Nebeleac, Alexandru Ivasiuc, Elie Wiesel, Ion Pop, Simion Pop, Ion Groșan, Victor Iancu etc.). Pentru a marca spațial și geografic Maramureșul său drag, identificat și delimitat, totodată, ca parte a Ardealului, poetul folosește o serie de hidronime (Tisa, Iza, Mara, Ronșoara, Vișeu), oronime (Huta, Gutâi) și oiconime (Sighet, Poieni, Moisei, Borșa, Săpânța). Însă, Maramureșul este definit și de repere ale spiritualității și tradiției (porți cioplite din stejari), ale originalității (Săpânța) sau ale culturii și istoriei (Sighet). Specificul și ineditul ținutului lui Pintea sunt plastic ilustrate în versurile „Nicum fără Săpânța nu se poate / unde s-a răs de moarte mai întâi”, fiind subliniată particularitatea concepției asupra vieții și a morții a moroșanului care a îndrăznit să sfideze moartea, răsându-i în față. Aceeași idee este reiterată și dezvoltată, de data aceasta, în poezia „*Cimitirul vesel din Săpânța*”, unde „se moare atâta de cuminte” și unde imaginea înfiorătoare a morții este atenuată atât de reprezentările sugestive de pe crucile din Cimitirul Vesel, cât și de epitafurile cu caracter ludic și uneori ironic al formulărilor. Încercarea omului de a se sustrage deznodământului tragic, în

speță de a păcăli moartea, are rădăcini în folclorul românesc (dar și în cel european), devenind sursă de inspirație pentru mulți scriitori (de exemplu, *Povestea lui Ivan Turbincă* a lui Ion Creangă). Prin alegorizare, moartea este văzută ca o nuntă de proporții cosmice, unde nu pierde nimeni, „ci se cunună doar pământul cu pământul” („și țărână ești și-n țărână te vei întoarce” – Geneza, 3:19), cu participarea tuturor elementelor naturii, cu alte cuvinte, o reîntoarcere la obârșii. În consecință, printr-o astfel de atitudine vizavi de moarte este redefinită și revalorificată estetica vieții și a morții.

În același registru tematic cu poezia de debut, însă cu o augmentare a sentimentului de dor, este scrisă poezia „*Dor de Maramureș*”, construită pe imaginea „porților” ce „cresc din țărână”, simbol al statorniciei și al legăturii indestructibile cu satul natal, aflată în opoziție cu imaginea orașului. Sentimentul de tihnă, familiaritate, siguranță este potențat de elemente precum „pridvor”, „grindă”, „lămpaș”, în timp ce metafora „devin rob al dorului răscruce”, ca și repetiția din fiecare strofă a cuvântului *dor*, subliniază tragismului deșrădăcinării, a dedublării omului modern nevoit să trăiască într-un mediu care nu face altceva decât să-i amintească durerea paradisului pierdut, iar în cazul de față acesta este satul.

Majoritatea poeziilor acestui ciclu sunt dedicații pline de emoție și sensibilitate adresate familiei (fiicei – „*Larisa Mihaela*” și fiului – „*Cântec pentru fiul meu*”), prietenilor (Miroslav Petrețchi – „*Monologul chitaristului*”; sculptorului Mihai Borodi – „*Balada Ciopli-*

torului”), mentorilor (învățătoarei Hafia Dzeabeniuc – „Învățătoarea”), confrăților într-ale condeiului (poetului Ion Petrovai – „*Ion de Maramureș*”; scriitorului Mihai Nebeleac – „*La rămas bun*”; scriitorului Ștefan Tcaciuc – „*Balada ultimului romantic*”), altele reprezintă evocări sensibile și dureroase ale dezrădăcinării („*Cântec jeli*”), ale copilăriei asociată cu imaginea bunicilor („A ruginit și briciul bunicului în grindă, / Nu-și mai pune năframa / bunica la oglindă”) sau a părinților (din poezia „*Balada salcâmului ucis*”), pasteururi („*Balada lunii*”, „*Tristeți de toamnă*”). Dintre toate acestea, se distinge prin forța sugestiei și a asociațiilor dintre material și imaterial, vremelnic și etern „*Monologul țapinarului*” – o reinterpretare originală a credinței animiste, o reafirmare a comuniunii depline a omului cu natura în spiritul specificului îndeletnicirii de veacuri a moroșenilor, butinăritul.

Cel de-al doilea ciclu de poezii, *Bolnav de drum*, după cum se poate observa din titlul-metaforă, este construit în jurul motivului drumului, atât de explorat și exploatat în literatura universală din cele mai vechi timpuri până în prezent. Și acest segment al volumului, ca și cel precedent, se deschide cu un motto reprezentativ pentru intenția artistică a poetului: „De-aici pân' la infinit, / Drum topit în colb clocit” (versuri din elegia lui Emil Brumaru).

Fie că vorbim de înțelepciunea populară reflectată în proverbe de tipul „călătorului îi șade bine cu drumul”, fie că ne referim la interpretările filosofico-literare ale acestui concept, motivul drumului constituie

unul din laitmotivele existenței noastre, purtându-ne inevitabil într-o călătorie continuă prin viață, prin cunoaștere și prin imaginație, pe cărări mai largi sau mai înguste, mai line sau mai anevoioase, mai scurte sau mai lungi. Motivul călătoriei, ca și consecință constitutivă a motivului drumului, este un motiv recurent al literaturii universale, fiind prezent încă din mitologia asiatică, elenistică sau romană, în cele mai vechi scrieri literare (*Epopoea lui Ghilgameș*, epopeile homerice etc.), din arii geografice diferite. Interpretarea simbolisticii drumului în literatură reprezintă, la urma urmei, niște variații mai mult sau mai puțin exhaustive ale ideii căutării de sine. Multitudinea de accepțiuni date *drumului* se reduce la o singură idee de bază, aceea a *drumului inițiativ*. Concomitent cu pășirea și înaintarea pe drumul vieții are loc acumularea de cunoștințe, experiențe, trăiri, deschiderea și sporirea oportunităților, toate acestea fiind sinonime cu descoperirea sinelui, a cunoașterii de sine. Într-una din digresiunile lirice care împânzesc romanul *Suflete moarte*, Nikolai Gogol exclamă: „Cât de ciudat și de ispititor e cuvântul «drum» și ce minunat e însuși drumul! [...] Doamne! Drum lung, ce frumos ești câteodată! ...Și câte gânduri frumoase, câte visuri poetice nu mi-ai inspirat”.

Revenind la cel de-al doilea ciclu de poezii al lui Mihai Hafia Traista, *drumul* devine forma universală de organizare a diferitelor tipuri de spații. Unul dintre acestea este cel geografic, drumul purtându-l pe poet fie spre îndepărtata Irlanda (în poeziile „*Giant's Causeway*” și „*Cântec pentru Marea Irlandei*”, dedicate prietenilor

săi) în care formele de relief se contopesc cu ființe fabuloase din mitologia celtică (elfi), cu licoarea lui Bachus tipic irlandeză (whisky) sau cu minunatul Belfast (capitala Irlandei de Nord), fie spre mai apropiatul Bran (în poezia „*Cântec pentru taverna Branului*”, la fel, dedicată prietenilor), unde vegetația, pâinea și sarea, vinul și muzica conspiră la detronarea tristeții și înscăunarea bucuriei.

Trecerea spre un alt spațiu, cel al destinului uman, cu indispensabila componentă, *iubirea*, se produce începând cu poezia omonimă care a și dat titlul ciclului, „*Bolnav de drum*”, o poezie de dragoste, în care despărțirea de iubită este percepută de eul liric drept iminența morții (într-o cu totul altă tonalitate și registru este descrisă iubirea în poezia „*Cu fluturii prin ploaie*”). Sentimentul de tristețe provocat, pe de o parte, de înstrăinarea de locurile natale, iar pe de alta, de incertitudinea și singurătatea ce însoțesc drumetul, transpare din poezia „*Monologul fiului călător*”, la fel, parte a spațiului destinului. Nota optimistă din finalul poeziei este cuprinsă în cele trei elemente-simbol ale credinței, cuvântului și tradiției („Dar eu-s bogat, măicuță, atâta de bogat .../ Am *Biblia*, *Cobzarul* și *cămașa de bumbac*”), parte a ființei călătorului pe drumul propriei sale vieți. Strâns legată de ideea drumului și a călătorului, similară cu precedenta în ceea ce privește dezicerea de tot ce-i lumesc, deci vremelnic, este „*Poezia neaverii*”, construită pe negația *nu/nici*, pe negarea tuturor lucrurilor efemere. Aidoma apostolilor, care pentru a-și urma Învățătorul trebuiau să se lepede

de tot ceea ce-i ținea captivi în material, protagonistul liric merge mai departe în a-și urma misiunea artistică (crezul estetic), dezicându-se nu doar de material, ci și de patimile omenești: „nici tristețe nu mai am”, „nu am hohot și nici râs”, „n-am nici plâns”, „nu am șoaptă” etc.

Rămânând în sfera celui de-al doilea spațiu, însă de data aceasta având componenta *morții*, vom trece în revistă poeziile brodate în jurul ideii trecerii în neființă: „*Balada celor plecați*”, „*Monologul muribundului*”, „*Sfârșitul acesta ce vine*”. Un loc de seamă printre acestea îl ocupă metafora revelatorie (conform concepției blagiene) cuprinsă în poezia ce încununează admirabil cel de-al doilea ciclu, „*Pașaport de seu*” – o veritabilă perlă poetică, cu siguranță cel mai important manifest poetic al volumului ce iluminează prin puterea sugestiei, a corespondențelor instituite între cele două lumi (materială și imaterială), versurile de dinainte și pe cele ulterioare. Reiterând într-o formă rafinată ideea *dramei despărțirii de viață*, ce străbate majoritatea poeziilor celor două cicluri (ca, de altfel, întregul volum), „*Pașaport de seu*” reprezintă o veritabilă ars poetica a simbolismului tipic lui Mihai Hafia Traista (deși, în poeziile sale poate fi depistat un cumul de tendințe literare, cel mai pregnant resimțite fiind simbolismul, expresionismul, romantismul și neoclasicismul). „*Pașaport de seu*” este o poezie esențială pentru întregul program estetic-literar al poetului, iar versurile „În loc de lut de ne făceai din viață, / de moarte-n veci noi nu ne-am fi temut” concentrează întreaga concepție filosofico-estetică a lui Mihai Traista.

Cel de-al treilea tip de spațiu, al transcenderii timpului, stă sub semnul versului „Vreau să te pipăi și să urlu: «Este!»” – chintesența liricii gnoseologice argheziene. Însă percepția divinității din cadrul acestui mănunchi de poezii, similară, într-o anumită măsură, celei argheziene, merge mai departe: dincolo de nevoia de certitudine, eroul liric, pe un ton familiar („și Tu ești dus departe”; „Doamne, nu da crezare la tot ce ți se ndrugă” – „*Adio, ninge iarăși*”, „Lasă-ne aici, Mărite, că ni-i bine” – „*Pașaport de seu*”), ușor ironic uneori („Mărite”), se „ia de brăcinari” cu divinitatea („același trist și rece Dumnezeu”; „mie de tine, Doamne, nu mi-e dor” – „*Pașaport de seu*”), imputându-i faptul că e implacabil în însemnarea mieilor aleși pentru tăiere și crud în decizia de a-i lăsa, până la sosirea sorocului, în staul să înghețe. Atât pastelurile („*Cântec de toamnă*”, „*Cântec de iarnă*”), cât și poeziile dedicate părinților („*Balada pentru neputința tatălui*”, construită pe imaginea tatălui care stă pe prispă, pregătit liniștit de drumul către eternitate, și „*Mamă de iarbă și lut*”, în care mama devenită țărână își prelungește *neviața* (conform terminologiei preferate a poetului) în iarba de pe mormânt: „Ce sfântă-i țărâna ce te-a-nțărânat / mamă plecată în zori spre-asfințit”) completează tabloul vieții și al morții magistral ilustrat de Mihai Hafia Traista în aceste două cicluri de poezii.

Poeziile celui de-al treilea ciclu, *No love*, un buchet omogen de poezii de dragoste, aruncă mănua iubirii în duelul dintre speranță și decepție, dintre împlinire și neîmplinire. Prin negarea iubirii din titlul ciclu-

lui (ce contrastează cu ideea de bază a poeziilor componente, antiteză confirmată de motto-ul lui Umberto Saba, „Îți spun adio când te caut, Iubire”), poetul cântă iubirea, tânjește după ea, căutând-o când înverșunat, când resemnat, în femeia ideală. Paleta trăirilor ce inundă versurile acestui ciclu, melancolie, tristețe, speranță, bucurie, dezamăgire, se revarsă în sufletul cititorului amprentându-l cu senzații memorabile.

În poezia de debut, „*Să nu-mi spui mie asta, Doamnă*”, eul liric își exprimă speranța în dăinuirea iubirii lui cu „ochi de-april”, *el* și *ea* contopindu-se în două forțe ale naturii care se completează reciproc (durere – martir, furtună – pom cu flori, ninsoare – ghețari). Natura, văzută ca parte a destinului uman, își continuă menirea și după trecerea înspre *dincolo* a omului, idee frecvent întâlnită în credințele multor popoare. Așadar, motivul folcloric specific popoarelor slav și român, de data aceasta, cel al continuării vieții după moarte prin sădirea la capul mormântului a unui copac (de regulă, stejar sau brad, care prin măreția ținutei simbolizează axis mundi, legătura între om și divinitate, tendința de înălțare) este plastic și sensibil ilustrat în poezia „*Testament*”, unde dorința de a-și continua ființarea chiar și-ntr-un element al naturii este tandru învăluită într-un testament lăsat iubitei.

Supremul în dragoste este atins în „*Balada pentru o noapte de nedragoste*”, în care împlinirea în iubire se realizează prin îngemănare sufletească, „amantă pentru suflet aș vrea să-mi fii”, iar nu prin uniune trupească, martore la momentul sacru al iubirii fiind doar ele-

mentele naturii (fagii din Ardeal, izvoarele, luna). Poezia este un imn închinat *ideii* de a iubi, iar nu *faptului* de a iubi. Alte poezii care reiau într-o formă sau alta sentimentul de dor (în „*Dor de toate*”, „*Iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată...*”), chemarea și speranța iubirii (în „*Iarnă pentru doi*”: „Te iubesc, frumoaso, ca pe o minune”), manifestarea plenară a iubirii (în „*Cântec de bine*”: „Înfruptă-te din mine ca din pâine, / sorbește-mă ca pe un strop de vin”), decepția (în „*Când iubita nu-ți mai e iubită*”), teama trădării (în „*Petale de domnișoară*”, construită pe împletirea motivului biblic al trădării lui Iuda Iscarioteanul: „îmi e teamă de trădarea / cu aromă de arginți”) sau iarna sentimentelor, când iubirea a murit (în „*Poem de nea*”: „și-a pierit nădejdea întoarcerii-napoi”) întregesc armonios tema iubirii.

Cel de-al patrulea ciclu, *Actor în drama frunzelor*, se descoperă cititorului printr-un motto aparținându-i autorului însuși, „Voi aștepta tăcerea cu pâine și cu sare...”, fiind vorba, mai exact, de ultimele versuri din poezia omonimă, în care moartea, sinonimă, în cazul de față cu tăcerea, este tratată ca un oaspete de seamă.

Chemarea spre cele veșnice se prelungește și în poezia „*Am ațipit pe un tăiș de coasă....*”, unde marea trecere este mijlocită de natură în/prin amintirea părinților, procedeu invers „momentului proustian”. În cazul de față, amintirea mamei și a tatălui are repercusiuni directe asupra elementelor din natură („iarba miroase a lapte de mamă”, „țărâna miroase a pâine de tată”), iar ca o consecință finală, „moartea miroase a mama și-a

tată”. Dorința ancestrală a omului de a amâna moartea măcar cu o clipă, măcar cu o „viață”, îl posedă și pe eroul liric care imploră întârzierea.

Frapează poate mai mult decât în celelalte poezii procedeul schimbării valorii gramaticale cu funcție stilistică (în cazul de față) din poezia de dragoste „*Cântec de verde*”: „Privirea ta iarbă și de doamnă / mă iarnă și mă verde și mă toamnă”, în care limitele morfologiei, și ale normei gramaticale, în general, sunt împinse dincolo de uzanță, în cinstea esteticii esteticului (de exemplu, substantivul *iarnă* are valoare sintactică nespecifică clasei substantivului, și anume, cea de predicat (*mă iarnă*), în situație similară aflându-se și celelalte cuvinte din poezie). Procedeul (specific și poeziei „*Doamna de alb*”, ca și altor poezii din volum) are rolul exclusiv stilistic, expresiv, de potențare a stărilor eului liric.

Și aici, ca și în celelalte cicluri, există poezii dedicate prietenilor: „*Brândușe*” (lui Ioan Herbil), „*Pasărea de foc*” (trupeii de teatru „*Pasărea de foc*”) „*Peisaj de iarnă*” (pictorului Aurel Dan), poezii de dragoste („*Vino, iubito, la mine*”, „*Surâsul tău*”, „*Singur*”, „*Fata îmbrăcată în mov*”) precum și reinterpretări și revalorificări ale diferitelor motive din literatura română, ca, de exemplu, o reinterpretare ludico-filosofică a motivului jertfei Meșterului Manole în „*Niciodată pietrele*” („Manole, meșterul, / s-a îmbătat (bietul), / uitând s-o mai zidească / pe Ana”) sau reminiscențe ale ideii argheziene a esteticii urâtului în „*Cu moartea spre moarte călcând...*” („îngerii

scorojiți cu aripi mucegăite”, „Cristosul de tablă zgribulit de frig”).

Poeziile celui de-al cincilea ciclu, *Versuri în semn de protest*, sunt organizate în jurul ideii de creație, ca principala armă în lupta împotriva nedreptății, a minciunii sau a urii. Acesta se deschide cu poezia „*Tribunul*”, dedicată lui Stepan Tcaciuc, scriitor și mentorul autorului volumului. În contextul opoziției dintre trecut și contemporaneitate, poetul evocă amintirea tribunului ca simbol al iubirii și al unității: „Preumblă-te, tribune, azi prin grâu / Și smulge dintre noi toată neghina”. Continuând într-o formă sau alta ideea iubirii dintre frați (de sânge sau nu) în poezia „*Omul modern*”, protagonistul liric deplânge cu o ironie amară însingurarea și ura dintre oameni, îndemnându-și confrății la găsirea aceleiași limbi comune, a înțelegerii și a iubirii. Poetul protestează nu doar împotriva încălcării valorilor eterne ale umanității, ci critică, în egală măsură, nepăsarea omului față de mediul înconjurător în poezia „*Cântec de plastic*”.

Versuri creștine este denumirea celui de-al șaselea ciclu al volumului, în care se propagă ideile creștinismului. Unele poezii reprezintă interpretări în manieră personală a diferitelor motive biblice (iertarea păcatelor – „*Rugăciune*”, nașterea lui Isus Hristos – „*Colind*”, mântuirea prin credință – „*Rahav*”, teoria creației în defavoarea evoluționismului – „*Nu din întâmplare*”, proclamarea monoteismului – „*Căutare*”), în timp ce altele au un puternic caracter

didactico-moralizator („*Bunul creștin*”, „*Om bogat, om sărac*”).

Poeziile penultimului ciclu, după cum se poate observa și din titlul acestuia, *Versuri vesele*, sunt impregnate de un umor fin care-și depășește menirea fundamentală, aceea de a amuza, pur și simplu, atingând probleme sociale și morale ale zilelor noastre. Astfel, acestea sunt caracterizate de autoironie („*Autoportret*”) și ironie („*Poem pentru Zoreana*”, „*Viață de câine*”, „*«Sunt» și «este»*”, „*To drink or not to drink...*”).

Poezia „*Aș vrea*” încheie testamentar, într-o notă umoristică și ușor autoironică, atât ultimul ciclu, *Parodii de Lucian Perța*, cât și întregul volum: „Cărțile-aș vrea, pe toate, / Să mi le las la lume: / Trei rafturi editate / Și-o traistă de postume!”.

Mihaela Herbil

Versuri pentru Maramureș

*„Cea mai scurtă poezie a românilor este țâpunitura din
Maramureș, care se începe cu un chiot și se sfârșește
cu o beșteală, dar e foarte frumos că e așa...”*

Nichita Stănescu

IMN PENTRU MARAMUREȘ

Fără Tisa n-ar fi margine de țară,
fără Iza chiar ar fi prăpăd.
Nu se poate fără Ronișoară,
fără Sighet nu se poate nici atât.

Nu se putea fără Vișeu și Mara,
nici fără porți cioplite din stejari.
Aici țăranu-și poartă-n suflet țara,
iar țara-i poartă-n suflet pe țărani.

Nicicum fără Săpânța nu se poate
unde s-a râs de moarte mai întâi,
nici fără Hută nu se poate
cum nu se poate nici fără Gutâi.

Fără Moisei și Borșa nu se poate iar
cum nu se poate nici fără Poieni,
căci țara altfel n-ar fi țară,
nici neamul, neam, fără de moroșeni.

Fără Tisa n-ar fi margine de țară,
fără Iza chiar ar fi prăpăd.
Nu se poate fără Ronișoară,
fără Sighet nu se poate nici atât.

DOR DE MARAMUREȘ

*„De s-ar face dealul șăs
Și calea bună de mărș
De la străini ca să ies;
De s-ar face dealul luncă
Și vremea bună de ducă
De la străini să mă ducă”*

Veche strigătură din Maramureș

Maramureș dor dulce amar,
monumentale porți cresc din țărână,
dar ne vedem din ce în ce mai rar
și crede-mă că nu mi-e la îndemână.

Tot ard ca un martir pe rug,
însoțit de dor, pe un' m-aș duce
și în fiecare seară în amurg
eu devin rob al dorului răscruce.

La casa strămoșescă în pridvor,
mai arde-n grindă trist lămpașul.
De tine Maramureș îmi este dor
tu iartă-mă că m-a furat orașul.

Noi ne vedem din ce în ce mai rar
și crede-mă că nu mi-e la îndemână.
Maramureș dor dulce amar,
monumentale porți cresc din țărână.

ION DE MARAMUREȘ

poetului Ion Petrovai

A înflorit sub Hera, mândru al porții lemn
în Petrova viața curge ca un iureș
când vorbește aspru un bărbat solemn –
Petrovai Ion – Ion de Maramureș.

Curge lin Vișeul în umbra dimineții,
soarele răsare ca un martir pe rug
răstignind poeme pe altarul vieții
se îmbracă-n versuri poetul haiduc.

Trecând pe sub poarta către veșnicie,
îmbătat de versul unei primăveri
Ion de Maramureș, mândru ca o ie
înflorind în poeme dorului de ieri.

A înflorit sub Hera, mândru al porții lemn
în Petrova viața curge ca un iureș
când vorbește aspru un bărbat solemn –
Petrovai Ion – Ion de Maramureș.

CIMITURUL VESEL DIN SĂPÂNȚA

În cimitirul vesel
 mă plimb printre morminte,
Mă simt legat de moarte foarte strâns
niciunde nu se moare atâta de cuminte,
aici de-o veșnicie mai nimenea
 nu a plâns.

Orice mormânt din juru-mi
 îl simt că mi-e aproape.
Și, parcă, deodată cu timpu-s înfrățit,
îmi șoptesc păduri, și munți, și ape,
aici dorm strămoșii, totuși,
 nimeni n-a murit.

Ca-n balada Mioriței, aici nu se moare,
ci se cunună doar pământul cu pământ.
Și clopotul când bate –
 e o zi de sărbătoare,
în cimitirul vesel
 se veselește fiecă mormânt.

În cimitirul vesel mă plimb
 printre morminte.
M-a cucerit pământul,
 făcându-mi legământ,
o umbră se ridică,
 să îmi aduc de ea aminte,
de dincolo de vreme,
 de viață și mormânt.

PINTEA LA SĂTMAR

Când tăcerea din Gutâi coboară
călăreții aduc un zvon amar,
iar boierii toți se înfioară –
Pintea e în cetate la Sătmăr.

Ciocoii – hoți fără pereche,
își ascund comorile, în zadar,
vestea le ajunsese la ureche –
Pintea e în cetate la Sătmăr.

Fac iobagii semnul sfânt al crucii,
ruga n-au rostit-o în zadar –
Pintea căpitanul cu haiducii
au ajuns în cetate la Sătmăr.

Destul i-au înrobit mai marii,
prea mult au dus-o în chin și-n amar,
Pintea răzvrătitul cu „tălharii”
au ajuns în cetate la Sătmăr.

Ciocoilor fuduli, de viță veche,
le tremură și mâinile pe amnar,
vestea le ajunsese la ureche –
Pintea e în cetate la Sătmăr.

Vin călăreți de fum și ceață,
de dincolo de munte și hotar,
sângele boierilor îngheață –
Pintea e în cetate la Sătmar.

Când tăcerea din Gutâi coboară
călăreții aduc un zvon amar,
iar boierii toți se înfioară –
Pintea e în cetate la Sătmar.

CÂNTEC PENTRU SĂNĂTATEA ARDEALULUI

Martirul meu Ardeal cel tras pe roată,
Ardealul meu Central și Apusean,
pe sub goruni adună-i laolaltă:
pe Avram, pe Horia, Cloșca și Crișan.

Nici dacica opincă nu se pierde
în Ardealul meu de vale și de deal,
Ardealul meu bolnav de foaie verde,
al țării scump altar și ideal.

Ești prea al meu și prea al tuturoră,
doinit din frunză, fluier și caval,
mai cresc în codru lăncile lui Horea,
mai urlă lupul dacic în Ardeal.

Ardealul meu-provincie română,
Ardealul meu valah și transilvan
când plec din tine nu mi-e la îndemână
mă simt străin și singur și orfan.

Și cântă cucul iarăși bată-l vina,
de peste munți răsună un oftat –
în Oltenia, Moldova, Bucovina,
în Muntenia, Dobrogea și Banat.

Și se răscoală moții în morminte,
din zări se aude un nechezat de cal,
când pe Avram simbolul nației sfinte,
îl spânzură dușmanii prin piețe în Ardeal.

Martirul meu Ardeal cel tras pe roată,
Ardealul meu Central și Apusean,
pe sub goruni adună-i laolaltă:
pe Avram, pe Horia, Cloșca și Crișan.

POEM PATRIARHAL

Miroase-n sat a pâine, a vin și a iubire...
Genunchiu-mi plec, iubito, ca orice păcătos,
când clopotul răsună pe deal la mănăstire,
sunt rob al poeziei și rob a ce-i frumos.

Un vers, prelins ca fumul, mi se așterne-n pleoape,
condeiu-mi este arma, prea pașnică pesemne,
încărunțește versul și iar te simt aproape
când iarna lin coboară pe clopot și-n poeme.

Mi-e găurită talpa pingelei, pun blacheuri,
genunchiu-mi plec, rob ție și fără umilință.
De mult cu trista-mi viață eu nu mai fac pariuri
și voi muri-ntr-o noapte, la propria-mi dorință.

Miroase-n sat a pâine, a vin și a iubire...
Genunchiu-mi plec, iubito, ca orice păcătos,
când clopotul răsună pe deal la mănăstire,
sunt rob al poeziei și rob a ce-i frumos.

TRAGICA BEȚIE

Adulmecă-mi povara trădărilor de-a rândul,
beția risipită prin fumul de țigară,
păcatele cu fapta sau cu gândul
și câte și mai câte, rămase pe afară.

A vieții mele haină e mult prea răvășită
și poate că-s tardive aceste spovedanii,
cum năvălaș e gândul ce duce în ispită,
spre doamna cea cu coasa ce îmi scurtează anii.

Dar nu-i aici sfârșitul, nici boala fără leac,
rostirea este apa cea limpede-n izvoare,
pădurea de pe Hera – mai crește un copac
care reverberează în cuvinte și nu moare.

Eu mușc din mărul vieții, cel din Rona de Sus.
Căci numai prin cuvinte pot să-mi plătesc greșeala
de a fi amant pe viață și verbului supus.
Eu sunt doar muritorul ce nu cunoaște fala.

Aici și curge rostul, cel preschimbat în vin
și în răchie tare, mustind a epitete.
Zâmbește chiar Esenin, înduioșat puțin
și parcă te întreabă: „tu, tot mai scrii, poete?...”

Iar pentru toate-acestea, tu fă un semn în grindă,
dă cep de-acuma sticlei vreau iar să beau cucută,
în tragica beție, mai adă-mi și-o oglindă
ce nu mă recunoaște și mă privește mută.

Adulmecă-mi povara trădărilor de-a rândul,
beția risipită prin fumul de țigară,
păcatele cu fapta sau cu gândul
și câte și mai câte, rămase pe afară.

LA RĂMAS BUN

în memoria bunului meu confrate Mihai Nebeleac

Era atâta iarnă-n Rona și în tine
în noaptea-n care tu te-ai stins.
Spune-mi: dincolo-i mai bine,
sau nu mai ai nimic de zis?...

Rămâi măcar pentru o zi, amice,
la ce atâta grabă pentru drum?
La vară grâul da-va iar în spice
tu fă cumva și vino oarecum.

În viața asta tristă și amară,
am fost de toate, prieteni și dușmani,
dar ne împăcam la o votcă de secară
și colindam ca la sfârșit de an.

Eu te-am iertat de mult, bătrâne,
acum e rândul tău ca să mă ierți,
nici mie mult nu-mi mai rămâne
căci se topește ceara sub peceți.

Era atâta iarna-n Rona și în tine
în noaptea-n care tu te-ai dus.
Spune-mi: dincolo-i mai bine,
sau nu mai ai nimic de spus ?...

ÎNVĂȚĂTOAREA

dragei mele învățătoare Hafia Dzeabeniuc

*„Așa, grijind copiii altor mame,
Te stingi zâmbind în calea ta, fecioară...”*

Octavian Goga

Era frumoasă ca o zână,
era omul cel mai bun,
mereu ne ducea de mână
pân' la școala din cătun.

Mamă bună, sora noastră,
mereu ne-a iubit, mereu,
ca o pasăre măiastră
ne aduna la cuibul său.

Cu răbdare și blândețe
ne scotea pe al vieții drum,
cu frumoasa-i tinerețe
plătind pentru noi uium.

Se prindea cu noi la joacă
și la cânt de atâtea ori,
de răsunau prin toloacă
triluri de privighetori.

Ne aducea din sat vestea
ce-i în lume și ce nu-i,

îi ascultau tăcuți povestea
toți mestecenii din grui.

Gospodarii de la munte,
și la bine și la greu...
cu căciulile pe frunte,
îi ascultau sfatul mereu.

Vremea noastră-i trecătoare,
doar amintirile sunt vii,
o văd și acum pe învățătoare –
ca pe un copil între copii.

LARISA MIHAELA

dragei mele fiice Larisa – Mihaela

E-atât de verde verdele de frunză,
e atâta primăvară în suflet de copil,
primăvăresc venit-ai, ca un colind pe lume,
Larisa Mihaela, pe 18 april!

Mi-e atâta soare-n suflet și atâta poezie,
mi-e atât de dor de tine când sunt învins de
ducă,
îți înfloresc pe buze doar florile de ie,
dorul de tine de-oriunde o să m-aducă.

CÂNTEC PENTRU FIUL MEU

Băiatul meu cu ochi de cer albastru,
cu păr bălai și chip de Făt Frumos,
tu zilnic te înalți ca un jugastru,
eu zilnic mă aplec, mereu în jos.

O bucurie tu mi-ai fost întruna,
când te scăldai în gârlele din râu
și te jucai de-ascunselea cu luna,
iar merii toți ningeau în părul tău.

Mi-așa de dor să ne luăm la trântă,
să mă prefac că m-ai învins mi-e dor.
Dar simt cum viața-n mine mi se zvântă,
de-acum, doar tu vei fi învingător.

Tu nu mai crezi în basmele cu zâne,
în răpitele fecioare, nici în spân,
de basme timp nici mie nu-mi rămâne,
copile drag, eu gata! Sunt bătrân...

Te las să zburzi prin lanuri cu lucernă
și să alergi prin câmpuri de trifoi,
eu voi pleca spre liniștea eternă,
căci am de scris un cântec despre noi.

MONOLOGUL CHITARISTULUI

lui Miroslav Petrețchi

Chitara mea cu șapte strune,
minune dulce-ntre minuni,
regină printre mari regine
și trandafirul cu dulci spini.

Mereu ai fost iubita credincioasă,
ursita mea de-acum pe veci –
simți-voi căldura-ți drăgăstoasă,
mângâindu-ți strunele reci.

Am nuntit tot împreună
prin nopți de ducă și de dor,
mi-ai fost mireasă cu cunună
și pe la chefuri – scump odor...

Și când o fi că eu m-oi duce
acolo unde am de mers,
prin testament îți las o cruce,
o gamă tristă și un vers.

BALADA CIOPLITORULUI

sculptorului Mihai Borodi

Înflorește trandafirul sub dălțile trudite,
se nasc noi orizonturi sculptate în granit.
Mai nobilă e vița din porțile cioplite,
de-a lungul căii fără de sfârșit.

Din fruntea-ți încruntată și plină de sudoare,
renasc madone sfinte și îngeri vestitori.
Azi nimeni nu mai crede că graiul pietrei doare,
de nu-i cioplită de un sculptor răbdător.

Sărmane cioplitor, suflete hai-hui
prin anotimpul nimănui,
doar atunci fruntea ți-o apleci,
când simți căldura pietrei reci.

Înflorește trandafirul sub dălțile trudite,
se nasc noi orizonturi sculptate în granit.
Mai nobilă e vița din porțile cioplite,
de-a lungul căii fără de sfârșit.

MONOLOGUL ȚAPINARULUI

Pădurea mea, vreau pururi verde să te cânt
și, rogu-te, înrudește-te cu mine,
căci niciodată nimănui n-am să mă vând
și niciodată nu mi-o fi rușine.

Pădurea mea, de-o fi să mor
tu nimănui să nu îi dai de veste,
păstrează-mă înzăpezit în flori
și reînvie-mă în cine știe ce poveste.

Credință îți jur cu mâna pe topor,
la fel cum ți-au jurat srămoșii mei,
cu traista goală, ninși de dor,
cu ochi de foc și chip de zei.

Pădurea mea, vreau pururi verde să te știu,
de lemnul tău, ce-i drept, mai am nevoie.
să-mi fac vioară, leagăn și sicriu...
Iertare-ți cer, în ochi cu o lacrimă de ploaie.

BALADA SALCÂMULUI UCIS

Era într-o dimineată mai rece decât alta,
deasă era ceața și mirosea a ploaie...
Își ascuția toporul, cu pipa-n gură tata,
la palida lumină ce pâlpâia-n odaie.

Făcuse focul mama, bunica se trezise
stând pe genunchi în rugă, uitându-se
la cruce.
Eu cuibărit sub cergă și hoinărind
prin vise,
dormeam cum dorm copiii, căci
somnu-mi era dulce.

Poate visam salcâmul, scădat în ploi
de lapte
De n-auzisem ușa din tindă scârțâind,
Nici cum ieșise tata, afară era noapte...
luând-o spre grădină cu mersu-i
gârbovit.

Cu toporu-n mână se îndrepta bătrânul
la marginea grădinii se opri în loc.
beat de primăvară, se scălda-n rouă
salcâmul –
prieten drag de taine, prieten drag
de joc.

Cuprins de nepăsare, lovi adânc
bătrânul –
N-avea nici pic de milă și nici
măcar furie...
Muri ucis, de taica, prietenu-mi salcâmul
Odat' cu el murise și a mea copilărie.

BALADA MIELULUI

Era într-o dimineată, bună, de april' ...
Pe covorul ierbii desculț călcam prin rouă,
îmi aduc aminte bine, deși eram copil,
plecasem spre bunica c-un coșuleț de ouă.

Ca să le încondeieze, cum datina o cere,
când am intrat în curte, țipasem speriat,
era cu o zi înainte de Sfânta Înviere,
un miel zăcea în iarbă cu gātu-nsângerat.

Am scăpat din mână coșul și am spart
câteva ouă,
bunicul ca de stană se opri lângă fântână,
priveam plângând la mielul
ce se zbătea în rouă,
amar zâmbi bunicul, ținând cuțitu-n mână.

De ce te speriasseși, al bunicului, băiat?...
Hai, du-te la bunica și lasă, nu mai plânge,
s-a apropiat de mine, m-a mângâiat pe cap,
iar mâna-i era caldă și mirosea a sânge...

Era într-o dimineată, bună, de april' ...
Pe covorul ierbii desculț călcam prin rouă,
îmi aduc aminte bine, deși eram copil,
plecasem spre bunica c-un coșuleț de ouă.

BALADA ULTIMULUI ROMANTIC

în memoria lui Ștefan Tcaciuc

Ultimul romantic pe drumul veșniciei
ducând cu sine dorul și muza la rever,
prin clipele rebele în ritmul poeziei,
împărțind mereu iubirea între pământ și cer.

Ivit din anotimpul poveștilor cu zâne,
scăldat în roua celor ce se unesc din trei,
îmbătat de unduri și mersuri de cadâne,
și înfiat de doruri, și iubit de zei.

Valetul veșnic tânăr al dorului și muzei,
adesea prea sălbatic, adesea prea cuminte,
azi cavalerul nobil al ordinului frunzei,
de un albastru dulce-al aducerii aminte.

Când mai răsună pașii pe drumul amintirii,
el mai colindă pe la gospodarii antici
și cineva se roagă pentru el iubirii –
e ultimul romantic pierdut printre romantici.

BALADA LUNII

Noapte albastră, noapte albastră,
lună – pasăre măiastră...
Stele – iele călătoare
se adapă din izvoare
de ape reci, de ape dulci,
înnoptând prin cuib de cuci.

Lună – seceră îndoită
și cu aur poleită,
ținând stelele de mână
cobora ceru-n fântână.
Sta în apă, să se înnece
luna – coarne de berbece.

Noapte albastră, noapte albastră,
dimineața se revarsă,
undeva în Vadul Morii,
au trezit cocoșii zorii.
stele – iele călătoare
s-au înecat prin izvoare.

Tot țipând în zori cocorii
adunau în turme norii,
nori răzleți, rătăcitori
s-au vorbit în zi de zori
și cu nevăzuta-i mână
au scos luna din fântână.

TRISTEȚI DE TOAMNĂ

Toamna când încep să simt durerea
frunzelor, ce se desprind din ram
se mai așterne peste noi tăcerea
de parcă am fi din spița altui neam.
Atunci se nasc în mine perturbații,
resimt regretul celor ce-au plecat
și ne veghează de undeva din spații,
pe fiecare pe unde-am călcat.

Atunci mă scald în ploi de lacrimi,
și-i invoc pe martiri și pe sfinți,
și-mi port țărâna zămislită în patimi
prin lumea bântuită de arginți.
Și cât aș vrea să fiu ulciorul,
de pe umerii fecioarelor divine,
și primăveri la rând să renasc zborul
cocorilor ce mai iernează-n mine.

Și cât aș vrea să simt culoarea verde,
și doldora să fiu de poezie,
când nimeni nu mai are nimic a pierde,
și nimeni nu dorește să mă știe.
Se mai așterne chiar și azi seninul
și frunzele se mai despart din ram,
iar eu mă simt și azi străinul,
de parcă-aș fi din spița altui neam.

ÎN AJUN DE ZIUA CRUCII

La casa amintirii, cu prispa albastră,
păianjenii țesură dantelă la fereastă.

Și poarta și fântâna de-o veșnicie tac,
de mult nu mai miroase
a cozonaci cu mac.

Cum mirosea odată în ajun
de Ziua Crucii.
tot așteptând cocorii, îmbătrâniră nucii.

Unde s-a dus bunicul,
bunica unde-i oare?
de nu primesc nepoții
în ajun de sărbătoare.

Bunicul nu mai spune
cum se luptau haiducii,
și nu-s copți cozonacii
și mâine-i Ziua Crucii.

A ruginit și briciul bunicului în grindă,
nu-și mai pune năframa
bunica la oglindă.

De mult nu mai coboară,
împreună pe cărare,
doar clopotu-i mai cheamă
în zi de sărbătoare.

CÂNTEC JELIT

Ronișoara dorul tău doinit
de o vreme sufletul mi-l toarce,
din țărâna ta am fost lumit
și-n țărâna ta mă voi întoarce.

Ronișoara mea – pământ sfințit,
azi mă doare zarea ta înaltă,
eu precum Esenin am iubit
sălci și mesteceni laolaltă.

Am plecat demult orfan plângând,
ai rămas și tu plângând orfană...
eu te port mereu cu mine-n gând,
ca pe un glonte de argint în rană.

Înspre toamnă am să mă întorc
ca să să-ți văd gorunii de aramă,
dorurile mele întruna torc
o potecă spre mormânt și mamă.

Ronișoara mea te chem mereu,
viața mea ți-o dărui ca pe o salbă,
cheamă-mă și tu la sânul tău
ca să mă prefaci în lut și iarbă.

Bolnav de drum

*„De-aici pân` la infinit,
Drum topit în colb clocit.”*

Emil Brumaru

FRAGMENTE DIN DRUM

*
* *

Fir-aș al drumului să fiu...
De voi uita vreodată
de prispa
părintească!

*
* *

Drumuri, drumuri, negre fumuri
printre nopți albe și târzii,
vă blestemă câte-o mamă
să rămâneți pe veci pustii.

Drumuri, drumuri, negre fumuri –
zboruri triste de cocori,
întoarceți-i iar acasă,
pe fiii rătăcitori.

*
* *

La fântâna de sub paltini,
mă așteaptă trist ulciorul
s-a umplut ochi de lacrimi,
să-mi aline... dorul...

GIANT'S CAUSEWAY

*dragilor mei prieteni Lavinia Aleoșan
și Andrei Văcărescu
care ne-au dus în Irlanda de Nord*

Pe insula verde mă simt ca acasă,
cu foi de trifoi zâmbind printre nori,
între Marea Celtă și Marea Frumoasă
mă simt ca un frate între două surori.

pornirea spre Nord nici că mă miră
căci știu că am să beau cu mult fast,
pe Irish-ul whiskey voi da ultima liră
la barul Titanic, din burgul Belfast.

De aici poți să ajungi pe atlantice unde
la Podul de Piatră al Giganților Celți,
de aici poți să pleci mereu spre niciunde,
aici poți să mori, să iubești și să ierți.

Insula verde cu chipul de zână,
cu barzi din celtice harpe jelind,
uriașul Fionn cu stânca în mână,
spre țarm scoțian prin aer plutind.

Benandonerr fuge de rupe pământul,
râd spiridușii și elfii pe veci,
Oceanul Atlantic le sapă mormântul
Giganților celtici în stâncile reci.

Între Marea Celtă și Marea Frumoasă
mă simt ca un frate între două surori,
pe insula verde mă simt ca acasă,
cu foi de trifoi zâmbind printre nori.

4 ianuarie 2017, Belfast - Irlanda de Nord

CÂNTEC PENTRU MAREA IRLANDEI

confratelui meu întru frumos Viorel Ploeșteanu

Un clopot de apă prin suflet îmi plânge,
de-un flux și reflux atlantic mi-e dor,
când Marea Irlandei îmi curge prin sânge,
tiptil mă apropii de valuri și mor.

Legenda valahă pe insulă celtă
și contele nostru demult adormit,
iar Marea Irlandei, frumoasă și zveltă
se joacă de-a plânsul cu țărnul uimit.

Îmi țese o poveste de dor la ureche
și umbra mi-o spală cu-n val înspumat,
e Marea Irlandei cea făr' de pereche –
o mare de whisky și pește sărat.

Marea Irlandei demult îmi zâmbise,
acum îmi îngână un cântec frumos,
prin Dublin mă plimb la braț cu Ulise
și beau încă un whisky cu James Joyce.

Beau bere prin cârciumi, așa într-o doară
și ronțai o coadă de pește sărat.
Bram Stoker e dus pân' la Londra să moară,
dar eu îl aștept, căci se întoarce îndat'.

Când Marea Irlandei îmi curge prin sânge,
de-un flux și reflux atlantic mi-e dor,
un clopot de apă prin suflet îmi plânge,
tiptil mă apropii de valuri și mor.

CÂNTEC PENTRU TAVERNA BRANULUI

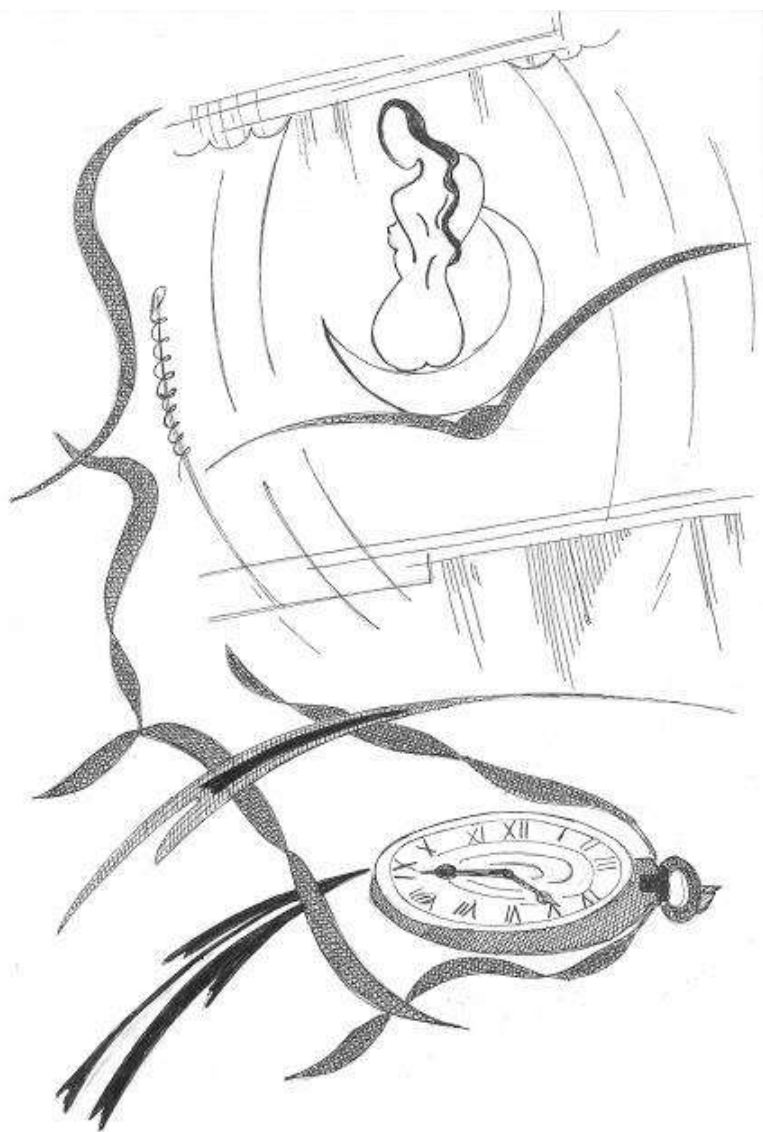
pentru Cristi și Carmen

Cu foi de trifoi și flori de lucernă,
cu pâine, cu sare și feluri alese,
veniți să petrecem la Bran, la Tavernă
cu nobile vinuri întinse pe mese.

Ode și imnuri răsună-n Tavernă,
sosesc trubadurii din zărilor albastre,
vinul și versul în limba maternă
dulce vor curge prin venele noastre.

Aici se naște iubirea eternă,
poarta-i deschisă pentru oricine,
la Carmen și Cristi la Bran, la Tavernă
oaspete drag e acela ce vine.

Și cântul și danțul aici sunt acasă,
tristețea-și coboară drapelul în bernă,
veniți să petrecem o seară frumoasă,
cu vin și cu versuri la Bran, la Tavernă.

BOLNAV DE DRUM

*„Depărtarea... e durerea
cu care chemarea clipei
din drum iarăși mă întoarce!?”*

Ion Rațiu

Destinul meu miroase adânc a moarte,
a nenoroc, a vodcă și a tutun...
de mine să te ții cât mai departe,
căci sunt nebun, de dragoste nebun.

Mă simt bolnav de drum și de iubire,
privesc la tot cu milă și mă mir...
am să vă iert pe toți dintr-o privire
și am să plec tăcut spre cimitir.

Iubito, plec acum rămâi cu bine,
un mare dor de ducă m-a învins...
și nu mi-e greu să mă despart de tine
imperturbabil, rece și convins.

Dorul de tine n-o să mă apuce,
căci se răstesc prăpăstii adânci la noi,
și apoi e dus acela ce se duce,
nimic nu-l mai aduce înapoi.

Tu să rămâi, nu te grăbi spre moarte,
până la mine timp mai ai destul...
oricum te aștept acolo, dus departe,
de dragoste flămând și nesățul.

Destinul meu miroase adânc a tine,
a nenoroc, a votcă și a tutun...
cât mai departe să te ții de mine,
căci sunt nebun, de dragoste nebun.

MONOLOGUL FIULUI CĂLĂTOR

Măicuță dragă, dintr-o gară-ți scriu
și nici nu știu vreun tren de plecă,
afară-i noapte, frig și e târziu
și nu-i cu mine nimeni la drum
să mă petreacă.

Bagaje nu am multe, toate într-o
geantă încap,
de milă lumea-mi plânge precum
că aș fi sărac.
Dar eu-s bogat măicuță, atâta de bogat...
am Biblia, Cobzarul și cămașa de bumbac.

CU FLUTURII PRIN PLOAIE

Aș migra cu fluturii prin ploaie,
dar nepermis de mult te mai iubesc,
m-aș exila din zărilor natale
dintr-un imbold curat neomenesc.

Mă copleșesc speranțe infernale,
destinul lumii în ochii tăi citesc.
Zac în dosare drame sociale
și eu mă simt din ce în ce mai nelumesc.

Eu ochii tăi i-aș împărți mulțimii
cum se-împărțea odejda celor sfinți
și din cununi aș smulge spinii
martirilor ce veșnic mor cuminți.

Aș migra cu fluturii prin ploaie,
dar nepermis de mult te mai iubesc,
m-aș exila din zărilor natale
dintr-un imbold curat neomenesc.

TRISTUL ZBOR

Există atâta jale în zborul de cocori,
încât mă simt cuprins de-un dor de ducă
spre amintirea nopților cu dulci fiori
și al nenceputelor iubiri-nălucă.

Cocorii zboară întruna spre început,
și-n zborul lor îmi fură clipa rătăcită,
mi-au mai rămas atâtea de făcut
și apoi să reclădesc speranța năruită.

Neliniști care-n suflet mi se nasc
pe aripi cocorii ninși le duc departe –
tot mai ușor suport al vieții teasc,
gândindu-mă la liniștea din moarte.

Există atâta jale în zborul de cocori,
încât mă simt cuprins de-un dor de ducă
spre amintirea nopților cu dulci fiori
și al nenceputelor iubiri-nălucă.

MUSTANGUL

bunului meu prieten Eduard Antonian

Eu sunt mustangul stepelor divine
și coama-n vânt mi-o port ca pe o ninsoare,
eu galopez prin visul neînceputelor fecioare,
pe mine mă nechează doar mânzele virgine.

Pe mine toamna mă cere, să fiu doar al ei
și ploaia mă vrea și mă plânge...
Dar cum să fiu amantul ploii? Când prin sânge
îmi curge focul și din ochi îmi scapără scânteii.

Eu sunt cel neatins de ham și fier,
eu sub poveri nu-mi încovoi spinarea,
la drum purced doar când simt chemarea
în trupul meu de vânt și cer.

Pe la răscruci eu nu voi da cu banul,
căci însuși drumul îmi plânge sub copită,
iar clipa cea mai tristă îmi pare fericită...
Credeți-mă, vă rog! Eu sunt Edy Armeanul.

BALADA CELOR PLECAȚI

Frunză verde, lemn de cruce
încrustat pe el c-un nume,
n-am de mers, dar tot m-oi duce
dintr-o lume în altă lume.

În lumea fără dimineață,
fără ziuă, fără soare,
unde nu-i nici strop de ceață,
unde moartea nu omoară.

Doar țărâna își mai cere
ceea ce i se cuvine.
n-au de mers, dar tot or mere
și urmașii după mine.

Mai târziu sau mai devreme,
cei plecați vor să se știe
că s-au dus dar pentr-o vreme,
doar atâta cât să învie.

Frunză verde, lemn de cruce
încrustat pe el c-un nume,
n-am de mers, dar tot m-oi duce
dintr-o lume în altă lume.

JURĂMÂNTUL ȚĂRANULUI

Nu pot, nu vreau și nici nu știu
dar dacă am fost din tată-n fiu
și de acum până la sicriu,
eu jur că am să rămân țăran!

Nu știu, nu pot și nici nu vreau
oricui eu spune-voi pe șleau –
țăran voi fi până la mormânt
vă jur cu mâna pe pământ!

Nu vreau nu știu și nici nu pot,
sunt al țăranului nepot
și cu asta am spus tot!...
Eu jur că am să rămân țăran!

Altfel nu pot,
altfel nu vreau,
altfel nu știu
decât țăran să fiu.

MONOLOGUL MURIBUNDULUI

E atât de dulce viața și frumoasă
încât nu-mi vine, zău, să mă las dus,
de roata timpului cea nemiloasă –
ce mă învâрте întruna spre apus.

Și apoi nu-i nimeni să-mi plângă
când fiecare plânge doar pentru el,
țărâna încet îmi va regla pulsul –
unui biet bulgăre rebel.

Într-o unire dulce-nemiloasă,
dealtfel nimic pe lume nu-i
decât întoarcerea acasă,
pământului către pământ.

E atât de dulce viața și frumoasă
încât nu-mi vine, zău, să mă las dus,
de roata timpului cea nemiloasă –
ce mă învâрте întruna spre apus.

CÂNTEC HAIDUCESC

A înflorit iar urma de copită,
haiducii aruncă șeile pe cai,
drumul pustiu îi duce în ispită,
galopând spre noi, pornesc din rai.

Călare ies haiducii din morminte,
balada se întoarce spre caval,
praful de pușcă-i gata pentru flinte,
nechează mândru caii în Ardeal.

Hai di, di, murgule di
cu jăratec te-oi hrăni,
să mă duci în zbor ca vântul
fără să ating pământul,
să mă duci pe bună vreme,
că norodu-n țară geme
să mă duci prin vânt și ploi,
să bag spaima în ciocoi.

Cântă prin codru iar a jale cucii,
bocindu-i trist pe cei de voi răpuși,
ciocoilor, chiar de-ați ucis haiducii,
ei niciodată nu vor fi supuși.

Prin munți răsună încă viu ecoul,
focului de pușcă demult stins,
ciocoilor, deși ați ucis eroul,
el nicodată nu va fi învins.

BALADA NEAVERII

Nu am pușcă și nici cal,
nu am cântec nici caval,
nici fântână, nici ulcior,
nu am lacrimă, nici dor.

Sunt pe drum de când mă știu,
nu am leagăn, nici sicriu,
n-am pădure, nici topor
și nici pâine în cuptor.

Precum calul fără ham,
nici tristețe nu mai am,
nici nu urc, nici nu cobor,
nu am punte, nici izvor,

Nu am slovă și nici vers —
sunt hoinar prin univers,
nu am moarte și nici stea
și mă cheamă cine vrea.

Nu am bocet, n-am nici plâns,
nu am hohot și nici râs,
nu am șoaptă, nu am glas,
n-am hodină, nici pripas,

Nu-s nici slugă, nici stăpân,
nici nu plec nici nu rămân,
dar de dorul tău durut
voi pleca spre început.

SFÂRȘITUL ACESTA CE VINE

Sfârșitul acesta ce vine
e groaznic de urât și nedrept
și nici nu mai știm ce e bine,
c-un munte de gheață în piept.

În curând va apune cuvântul,
tăcerea se așterne pe cruci,
iar noi înrudiți cu pământul
ne-om stinge tăcuți la răscruci.

Și lumea-i o groapă comună
ce zilnic ne îndoapă cu var,
se îngroapă adânc în țărână
cel de pe urmă gropar.

Adio, sfârșitu-i aproape,
Primejdii ne pasc la orice pas,
Uita-vom de tot și de toate
Sub cruce la ultim popas.

Și moartea-i o fiară flămândă
își ia cel din urmă tribut
se stinge făclia plâpândă
strivind cel din urmă sărut.

Și nici nu mai știm ce e bine,
purtăm munți de gheață în piept,
sfârșitul acesta ce vine
e atât de urât și nedrept.

POEM DE MUCEGAI

Poemul meu de mucegai
va fi citit?...Puțin îmi pasă!
Eu caut drumul către rai
și o potecă către casă.

Nădejde nu-i, și iarăși nu-i
doar timpul nemilos mă trece,
poemul meu mai face pui,
batarzi cu frunte de cucui.

Pe când de dor eu mă înec
în apa sâmbetei trecute,
căci ape vin, ape mai trec-
ca și speranțele pierdute.

De arse doruri mă usuc
durerile când mă apasă,
visând la drumul de sub nuc
ce duce către rai și casă.

Poemul meu de mucegai
pe-o frunză galbenă și roasă
îl scrie-un dor fugit din rai
pe o potecă către casă.

ADIO, NINGE IARĂȘI...

Adio, ninge iarăși e iarna cea din urmă
bocesc prin calendare zilele de ieri,
iar Dumnezeu coboară ca un păstor spre turmă
ca să însemne mieii aleși pentru tăieri.

Afară viscolește și vremea e căinoasă,
în loc de brazi pe dealuri, doar triștii măracini,
și, vai de tine, moarteo, de nu vei fi frumoasă
când vei veni la mine ca să mi te închini.

Au înghețat genunchii creștinilor în rugă
stau zgribuliți Cristoșii de tablă la răscruci,
Doamne nu da crezare la tot ce ți se-ndrugă,
că noi de bună voie ne răstignim pe cruci.

Adio, ninge iarăși și Tu ești dus departe,
iar eu Te-aștept slugarnic să vii de nicăieri,
lupește urlă vântul, nădejdea e pe moarte,
îngeață-n staul mieii aleși pentru tăieri.

AȘ VREA...

Aș vrea să chem pe nume
durerile de tine,
aș vrea s-o sorb în lacrimi,
luminilor, lumina,
aș vrea să-i fiu și dorul
cocorilor, departe,
aș vrea să mai fiu tânăr,
aș vrea dar nu se poate.

Aș vrea să plâng în versuri,
să mă preschimb în undă,
aș vrea să fiu balada
ciobanilor, din frunză,
aș vrea să mor ca focul,
cel stins la vatra stânii,
aș vrea ca să mă plângă
dușmanii și străinii.

Aș vrea ca după mine
doar dorului să-i pese,
aș vrea să aud din moarte
doar bocet de mirese.
aș vrea să rămân cântec –
un vers de poezie.
multe aș vrea, de toate
și vremea e târzie...

CÂNTEC DE TOAMNĂ

S-au rumenit iar merele-n livadă
și a ruginit pădurea ca un mit,
iar frunzele au început să cadă,
tomnatic ne îndreptăm spre infinit.

Ne-om aminti de zilele frumoase,
căci, iată, vine bruma peste noi,
și întregul frig ne va ierna în oase,
și seva va îngheța-n copacii goi.

Hai și iarăși hai, pe o gură de rai,
pe un picior de plai – toamnă cu alai.
Dui și iarăși dui, toamnă peste grui,
suflete hai-hui, ești al nimănu.

Dar nu-i nimic, le vom răbda pe toate
și vom nunti prin viscol și ninsori,
și chiar de-ar fi să ne târâm și-n coate,
tot vom ajunge la iubiri și flori.

Și vor veni să ne colinde pruncii,
la geam va înflori a-lor tumult,
dar n-o să ne mai cheme stamba luncii,
că și Esenin e plecat demult.

COLINDĂ TRISTĂ

Colindă, colindă, de ce
în casă bucurie nu-mi aduci ?
Doar am și eu mere și nuci
și pe masa mea mai e
o traistă de prune uscate și dulci.

Colindă, colindă, nu vii
sufletul trist să mi-l mângâi?
La mine câinii nu-s răi
și poarta-i deschisă, să știi,
și nu treci nici dealuri, nici văi.

Colindă, colindă, te aștept
de nu vii, să știi, că nu-i drept
și eu sunt om și creștin
te aștept cu ulciorul de vin,
pe care din toamnă tot vreau
cu tine, colindă, să-l beau.

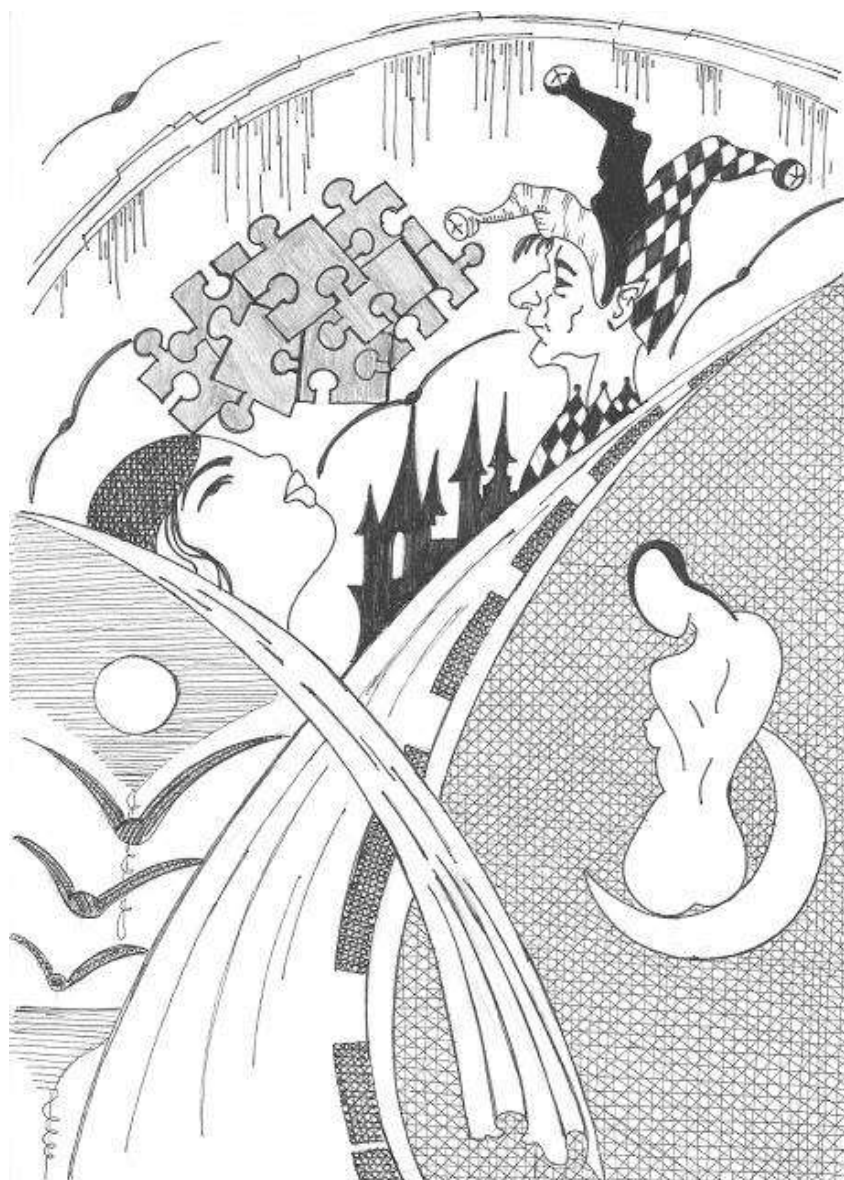
CÂNTEC DE IARNĂ

Prin noaptea nebună
clopotul sună,
tu trage zăvorul,
în sloiuri mi-e dorul.

La tine-n odaie
e focu-n văpaie,
și ai loc în tindă
de-o tristă colindă.

Argintul de lună
prin noaptea nebună,
îți cade pe gleznă,
ca un țipăt din beznă.

Așterne și patul,
să-ți fiu, eu bărbatul,
ca o rază de lună
prin noapte nebună.

MAMĂ DE IARBĂ ȘI LUT

Ce sfântă-i țărâna ce te-a-nțăranat,
mamă plecată în zori spre asfințit,
de-atâta povară cât am de purtat,
înainte de vreme mă simt ostenit.

Ce sfântă-i tristețea în acest cimitir,
mama mea dragă de iarbă și lut,
de-atâta tristețe de moarte mă mir
și-n clopot mă torn, de viață bătut.

Eu vin de departe și plec spre sfârșit,
viața spre moarte mă duce de mână,
deși-s încă verde, mai am de trăit,
mamă, pastrează-mi un loc în țărână.

Pe drumul de mâine ce duce spre ieri,
beau doar tristețe, din dor mă înfrupt,
mereu pretutindeni, mereu nicăieri,
mămă, ogoaie-mi durerea de lut.

Atâta țărână te apasă pe piept...
mamă învelită de-o vreme-n tăceri,
balanța se înclină olog spre nedrept
și crucile triste pornesc spre învieri.

BALADA PENTRU NEPUTINȚA TATĂLUI

Mă întorc din nou acasă, mama e departe,
tata stă pe prispă, pregătit de drum:
„Vezi că-n podul casei scândurile-s coapte,
să-mi cioplești și-o cruce din stejar sau ulm.

Moartea-i pe aproape, îi simt fiorul rece...”,
îmi șoptește tata trist și îmbătrânit,
i-aș da de la mine ani câțiva, vreo zece
să mai merg odată cu el la cosit.

Să mai scuipe-n palme, să-și ascute coasa
și să intre-n brazdă ca un flăcău în joc,
din zări să răsară mama mea frumoasă
mirosind a iarbă, flori și busuioc.

Era bărbat puternic, ducea bușteanu-n spate,
se întrecea în cântec cu zorii de pe grui,
făcuse și războiul, nu s-a temut de moarte,
mă uit acum cu groază la neputința lui.

O silă mă cuprinde de viață și de moarte,
și tot ce mă înconjoară aș preface-n scrum
degeaba vin acasă când mama e departe,
iar tata stă pe prispă, pregătit de drum.

Nu știu de e frumoasă, dar sigur este tristă,
supremă este moartea la fel ca Dumnezeu...
Pregătit de moarte voi sta și eu pe prispă,
privind departe-n zare să apară fiul meu.

PAȘAPORT DE SEU

Părinții ne tot pleacă spre morminte
și ne tot mint că merg spre învieri,
e rândul nostru să mințim cuminte
și să pornim la drum, spre nicăieri.

Dar nici nu știm de populat e cerul
și tot mereu plecăm spre el grăbiți,
crezând că Dumnezeu e pivnicierul
ce toarnă vin mereu la noi sosiți.

Ne tot grăbim s-ajungem lângă mamă
ducând în mâini un pașaport de seu,
ne amăgim că tot mereu ne cheamă
același trist și rece Dumnezeu.

Lasă-ne aici, Mărite, că ni-i bine,
o știi și Tu, de asta nu mă mir,
dar te prefaci că ne tot chemi la Tine
și ne tot duci mereu în cimitir.

În loc de lut de ne făceai din viață,
de moarte-n veci noi nu ne-am fi temut,
dar pentru tine omu-i o paiață
pe care-o chemi mereu 'napoi în lut.

Vorbesc prostii, Mărite, Tu mă iartă,
sunt doar un pumn de lut de viață ostenit,
și simt cu trupul viermii cum mă latră,
și-o să adorm la sânul mamei, obosit.

Dar ție poate îți e dor de mine,
mie de Tine, Doamne, nu mi-e dor,
dar într-o zi tot voi veni la Tine,
căci cel ce moare e nemuritor.

Părinții ne tot pleacă spre morminte
și ne tot mint că merg la Dumnezeu,
e rândul nostru să mințim cuminte
și să pornim la drum c-un pașaport de seu.

No love

*„Îți spun adio când te caut, Iubire,
precum timpul meu, e și aceasta întunecată.
Oh, în tine era umbra pământului și soarele,
și inima unui copil fără inimă.”*

Umberto Saba

SĂ NU-MI SPUI MIE, ASTA, DOAMNĂ !

Să nu-mi spui mie, asta, doamnă,
că totul nu-i decât trecut,
și că în sufletu-ți de toamnă
tu m-ai uitat, demult, demult.
Pe cine duci de nas tu, oare,
când minți frumos ca un copil
precum că dorul nu te doare,
minunea mea cu ochi de-april?

Când tu mă dori de ceva vreme,
iar eu, râbdând, nici, nu mă mir,
de te-ai preface în durere,
eu m-aș preface în martir.
De te-ai preface în furtună,
eu m-aș preface-n pom cu flori
și te-aș chema să vii în iureș
să mă cuprinzi, să mă dobori.

De te-ai preface în ninsoare,
eu m-aș preface în ghețar
și te-aș iubi prin nopți polare,
amantă-a dorulu hoinar.
De te-ai preface chiar în toamnă,
aș sta tristețea să-ți ascult,
dar să nu-mi spui tu, mie, doamnă,
că totul nu-i decât trecut!

REPROȘ

Mi-ai hoinărit prin suflet,
ca fiarele prin codru.
Ți-am compus poeme din freamătul pădurii
ai cunoscut iubirea, dar n-ai știut ce-i doru',
tu ți-ai dorit uitarea, eu nu te-am dat uitării.

Sorbind din cupa vieții,
azi toată te cutremuri,
rebelă ți-a fost viața și tu doreai mai mult,
reginele de piatră domnesc
doar peste vremuri,
dar noi plecăm, iubito, ne întoarcem în trecut.

TESTAMENT

Când mâna ta o să-mi închidă ochii,
nu vreau să plângi cu hohote de amar
și-n loc de lumânări tu spune-i popii –
la căpătâi vreau frunze de stejar.

Nu voi să pui ștergar peste oglindă,
în doliu să te-mbraci ar fi-n zadar,
dar pune-mi în sicriu, te rog, o ghindă,
ca peste un secol iarăși să răsar.

EU SUNT POETUL

Eu sunt poetul ce știe să aștepte,
când muza mă înșală cu alți trubaduri,
și timpul-mi recită poeme prin plete,
din sute și sute de guri.

Eu sunt poetul ce-și poartă durerea,
ca pe o floare de mai, la rever,
tristețea și dorul mi-e toată averea,
ce altceva aș putea să mai cer?

Eu sunt poetul ce mai crede în vise,
căci însăși viața mi-a fost ca un vis,
avut-am doar parte de iubiri nepermise,
și întruna am mers pe un sens interzis.

Mulți mi se oferă păcatu-mi să-l spele,
dar eu nu mă simt cu nimic vinovat,
când viața mă poartă pe drumuri rebele
eu n-am nici o vină și nici un păcat.

PLOAIA DE ARGINT

Eu te rog, iubito, nimeni să nu știe,
să rămână ploaia aceasta între noi,
eu mă plimb prin ploaie de o veșnicie
tu de-o veșnicie mă aștepti prin ploi.

Ne-am dat revedere în vechea braserie,
ca pe vremuri bune stând ascunși de ploi
de va fi azi ploaia mai de omenie,
să mi-te aducă iarăși înapoi.

Hai să facem astăzi totul, ca la carte
despărțirea-i tristă, într-o veche gară,
cu un tren de marfă voi pleca departe,
luând ca amintire lacrima-ți de ceară.

De mai ține ploaia încă o veșnicie,
sigur mă va-ntoarce din drum înapoi,
dar te rog, iubito, nimeni să nu știe
să rămână ploaia aceasta între noi.

Vom privi la ploaie, de la o fereastră ,
vom primi-o în suflet ca pe un colind,
cade din cer ploaie, pentru nunta noastră,
ne-o ploua pe tâmpile ploaia de argint.

DOMNIȘOARĂ, TE CHEM ȘI MI-E SETE

Domnișoară, te chem și mi-e sete,
mi-e sufletul plin de povești,
răsună chemarea prin reci minarete
și văd o sclipire în ochii-ți cerești.

Domnișoară, ascultă cum inima-mi plânge,
de-o viață te caut, de-o viață-mi lipsești,
ascultă, te rog, cum amarul se strânge
pe buzele-mi linse de flăcări șerpești.

PETALE DE DOMNIȘOARĂ

Petale de domnișoară
cad pe sânii tăi fierbinți,
peste noi se lasă seara
și tu vrei să fim cuminiți?

Nu vreau vise inutile
nici iubiri la loz în plic
vreau un strop de fericire,
cu aromă de nimic.

Doar când îți zăresc, iubito,
ochii mari, tăcuți, cuminiți...
îmi e teamă de-o trădare
cu aromă de arginți.

Petale de domnișoară
cad pe sânii tăi fierbinți,
peste noi se lasă seara
și tu vrei să fim cuminiți?

SUFLET DE PLUMB

Suflet de plumb, nopți de argint.
te mai rechem și te alint,
clipele adesea mă mint.

Suflet de plumb, vis de copil,
te mai rechem în nopți de-april,
tot mai stingher, tot mai umil.

Suflet de plumb, nopți de coșmar,
de-o veșnicie vă alung în zadar,
îmbătrânind ca un hoinar.

Suflet de plumb, coral nespert.
nopți de speranțe ne mai despart,
stelele dorul cu mine-și împart.

Suflet de plumb, palat de cleștar,
dorul de tine îmi pare banal,
când vremea mă șterge din calendar.

FACERE DE ROST

O să-mi fac rost de vară senină
și la țară în vechiul iatac,
într-o zi, o să-mi fac rost de tine
și de dragoste rost o să-mi fac.

O să-mi fac rost de o mare iubire
de vise frumoase, rost o să-mi fac,
iubito, visa-vom noi doi a împlinire
o mie și una de nopți în iatac.

Dar anii bezmetici tot curg și iar curg,
noi fi-vom bătrâni, în bătrânul iatac
la distanță de un pas de amurg,
de moarte, iubito, rost am să fac.

Dar cui îi mai pasă de moarte
când în urmă lăsăm amintiri
și curgem din noapte în noapte
într-o mie și una iubiri.

CÂNTEC DE LEAGĂN

Iubito, iar se lasă noaptea,
ca un blestem de catifea,
așterne patul, stinge lampa,
cântec de leagăn îți voi cânta.

De vrei, te voi ține în brațe,
cum ține pușca un recrut,
sau nu, mai bine ca un tată
pe pruncul său de-abia născut.

Și voi chema să vină zorii,
trăsuri de foc la triste porți,
încet vor emigra cocorii,
din visul tău spre alte nopți.

Și voi pleca și eu departe,
biet călător prin vânt și ploi
tristeți mai triste decât moartea
mă vor chema din drum înapoi.

Și dacă ai să adormi vreodată,
în brațe la un alt bărbat,
de mine tu vei fi vegheată
ca un păcat de un alt păcat.

BALADA PENTRU O NOAPTE DE NEDRAGOSTE

Aș vrea într-o noapte să mă răstignesc
ca un tâlhar nevinovat, în patul tău,
taina s-o dezleg, cuvântului „iubesc”
și apoi să mă înec în părul tău.

În patul tău eu singur n-aș veni,
ci aș chema toți fagii din Ardeal,
prin așternut izvoare ți-ar șopti
și luna ar zâmbi de după un deal.

Din trupul tău, frumoaso, n-aș mușca,
amantă pentru suflet aș vrea să-mi fii,
în zori cocoșii de tristețe ar tăcea,
c-am fost în patul tău nici că ai ști.

Cum se trezesc copiii, te-ai trezi...
floare de mătase dintre stânci,
ca pe o mireasă nenuntită te-ar privi
și tu mirată ai privi-o cu ochi adânci.

CÂNTEC DE DRAGOSTE

Vreau iar să mângâi tandru trupul tău de fată
și să te strâng în brațe cu tot cu univers,
apoi să scriu poeme pe linia ferată
și trenul să oprească la fiecare vers.

Tufe de iasomie vor înflori prin halte,
o ruță-mămăruță îți va zbura prin palmă,
fărâmițând sărutul prin zările înalte
cu cioburi de oglindă din ceruri o să cearnă.

Iar sânii tăi de piatră vor invada feeric
privirea unor îngeri pe posturi de acari
cu cioburi de oglindă va ninge trist, siberic
pe linia ferată ce duce nicăieri.

Doi heruvimi de vată te-or aștepta la poartă,
”norocul să te bată pe unde ai de mers!”
Când totul va începe cu un ”a fost odată...” —
ca-n prima ta poveste și-n ultimul meu vers.

TE MAI ÎNTREB

Te mai întreb și iar mă apucă plânsul,
tu râzi sau poate doar zâmbești...
Din toamnă-mi ocolești răspunsul,
din toamnă-mi spui că-i toamnă-n București.

E toamnă și la mine, și uitare
și tristul până-n suflet mi-a pătruns,
cuvinte nu mai am de o întrebare,
cuvinte n-ai nici tu pentru răspuns.

Voi plânge și voi bea din vise
Să-mi colinde gerul la ferești,
n-am să mai spun cuvinte nepermise,
prea bine știu, e toamnă-n București.

Te mai întreb și iar mă doare gândul,
tu râzi, sau poate doar zâmbești...
Din toamnă-mi ocolești răspunsul
aștept să-mi spui că ninge-n București.

CÂNTEC PENTRU IMPOSIBILA NUNTĂ

Într-o zi, iubito, fi-va nunta noastră
și va râde cerul ca un cireș de mai,
stai în loc o clipă să mă fac mai tânăr
și să pun zorzoane cu clopoței la cai.

Am să-ți cos, frumoaso, rochia de mireasă,
din petale dalbe-a florilor de măr
stai în loc o clipă să mă fac mai tânăr
și să-ți prind, mireaso, primăvara în păr.

Tropa-trop în galop,
caii mei pui de zmei,
ne vor duce unde vrei.
Tropa-trop în galop,
caii mei fii de zei,
numai tu să vrei...

Lumânări de nuntă, flori de pădărie
cu miros de muguri ai brazilor înalți,
stai în loc o clipă să mă fac mai tânăr
și să fiu lumina ochilor tăi calzi.

Întreagă nunta noastră este doar poveste,
nu mai crede nimeni astăzi în povești,
tu ai stat o clipă, eu mă simt mai tânăr
și voi visa la noapte vise împăratești.

DOR DE TOATE

Iubito, nu știu de ce-mi ceri
azi dorul florilor de meri...
Poate tu știi de dorul cui
Tot zboară frunza de gutui?

Iubito, spune-mi dacă crezi
în dorul verde din livezi?
Doar tu înțelegi de ce tac
în dorul roșu florile de mac...

De dorul tău, iubito, mor
în dorul dorului de dor,
precum cocorul călător,
de dorul tău m-aș face dor.

Iubito, azi mi-e dor de ploi,
mi-e dor de tine și de noi,
mi-e dor de vinul nebăut,
mi-e dor de dorul ce-a trecut.

Iubito, ia-mi din dor cât vrei...
dorul de tine să nu mi-l iei,
căci am aflat de dorul cui
Tot zboară frunza de gutui.

CÂNTEC PENTRU SĂNĂTATEA MUNȚILOR

Când cerul așterne noaptea peste munți,
se coc balade în fluiere de lut...
iubito, chiar și doi suntem prea mulți,
eu unul am să plec spre început.

Spre alte nopți cu cer căzut pe munți,
spre alte zări, spre alte clopote ce bat
și chiar peste prăpăstii de-ar fi punți
spre tine, înapoi, n-am să răzbat.

Tu să petreci la târguri și la nunți,
pe toți flăcăii să-i iubești la rând,
n-a mai rămas niciun bărbat în munți,
doar vântul urlă ca un lup flămând.

Și nu se întâmplă nicio nuntă-n munți,
miresele s-au despletit în zori
visând la Feți Frumoși cu stele-n frunți,
sau la o droaie de copii din flori.

De fapt, nici munții n-au rămas în munți,
în lume-s duși cu toate ale lor
și nici prăpăstii nu mai sunt, nici punți,
doar tu ai rămas să plângi în urma lor.

Nu plânge, mai bine du-te pe la nunți,
cu lăutari sătui de-atâta chiu și cânt,
cu fluiere de lut și miri cărunți,
și cu mirese care nu mai plâng...

POEM DE NEA

Se anunță iarăși vremuri de tăcere,
se răscoală seva în copacii goi,
se preschimbă drumu-n țipăt de durere
și-a pierit nădejdea întoarcerii-napoi.

Zămbetu-ți serafic încă mă mai cere,
ochiul meu albastru încă te mai vrea,
aș porni, iubito, către-o revedere,
dar mă-ntroieniră zăpezi de mucava.

Va dansa ninsoarea-n ritm de sarabandă
și va fi o nuntă, va cădea o stea,
se așterne iarna ca o coală albă
și-am să-ți scriu, frumoaso, un poem de nea.

Se anunță iarăși vremuri de tăcere,
se răscoală seva în copacii goi,
se preschimbă drumu-n țipăt de durere
și-a pierit nădejdea întoarcerii-napoi.

BALADA PRIMEI NINSORI

Iar îmi ninge-n suflet a poveste veche.
Ogoiește, Doamne, dorul meu de drum!
Când îmi pare viața floare la ureche,
voi plăti iubirii ultimul uium.

Am primit ninsoarea ca pe o chemare,
ca pe-un dor de ducă, stins mai de demult.
Sânii tăi, iubito, cer o sărutare:
am să trec Carpații și am să-i sărut.

Voi ierna la tine, crivăț la fereastră,
ca un mag de gheață și fără de stea,
vom nunti, frumoaso, toată iarna noastră,
până ne-om preface în doi miri de nea.

Noaptea mea de nuntă fi-va întreaga iarnă
Te voi ține-n brațe cu nesaț și mult,
iar din cer ninsoarea slobod o să cearnă,
aplecând toți brazii, ca pentru sărut.

IARNĂ PENTRU DOI

Te iubesc, frumoaso, ca pe o minune
răsărită parcă dintr-un vechi colind,
dragostea îmi zboară peste munți în lume
vreau să ajung la tine și să te alint.

Și la miez de noapte să te duc departe,
tu să uiți, frumoaso, drumul înapoi
și printre suspine să-mi spui în șoaptă
că e loc în lume și pentru noi doi.

De va fi ninsoarea, mai de omenie,
va ascunde drumul de întors înapoi,
dar te rog, iubito, nimeni să nu știe
să ascundem iarna asta între noi.

O să înflorească flori de ger la geamuri,
uimiți de privirea ochilor tăi mari,
vor sclipi feeric stelele în ramuri,
vor șopti colinde crucile-n stejari.

INVITAȚIE LA IARNĂ

Iar se așterne iarna ca-n poema rusă,
ninge peste lume ca un dalb destin,
arde-n sobă focul, masa este pusă,
peste tot miroase a cozonaci și vin.

Te aștept, iubito, pân' la primăvară
vei ierna la mine, cin' să te alunge?
Uite am și pâine, am și scorțișoară,
pân' la vița verde vinul ne ajunge.

Ne-om pleca genunchii odată cu păstorii,
se va naște Pruncul, vom tăcea cumiți
și în toiul iernii și al sărbătorii,
noi ne vom preface că suntem nuntiți.

Și când o da gerul, mai spre bobotează,
ș-or tremura-n verde brazii de pe stânci,
am să adorm o clipă, tu să rămâi trează,
ca să-mi veghezi somnul cu ochi tăi adânci.

Iar se așterne iarna ca-n poema rusă,
ninge peste lume trist siberian,
arde-n sobă focul, masa este pusă,
te aștept, iubito, la sfârșit de an.

ORAȚIE DE IARNĂ

Ninge peste cai și sănii,
ninge fără de habar,
viața iar îmi cere dăanii –
zilele din calendar.

Ninge trist peste orașe,
ninge vesel peste sat,
port în suflet vechi făgașe
cu tot ce am de purtat.

Ninge fiindcă ești femeie,
ninge că mai sunt bărbat,
sapă-n suflet noi tranșee,
noul an ca un soldat.

Ninge până se mai naște
Pruncul pe un braț de fân,
și-o să ningă pân' la Paște
pe al Maicii Sfinte sân.

Ninge peste dispensare,
peste azile de bătrâni,
ninge trist cu disperare,
peste uliți fără câini.

Parcă ninge peste soare
n-a mai nins așa de mult,
se preface în ninsoare
Sfântul Prunc abia născut.

Parcă ninge a peste poate,
parcă ninge a parastas,
parcă ninge trist a moarte,
parcă ninge fără glas.

Parcă ninge a adormire,
nici măcar nu mă mai mir,
ninge să mă facă mire
drumului spre cimitir.

CÂNTEC DE BINE

Înfruptă-te din mine ca din pâine,
sorbe-mă ca pe un strop de vin,
alungă-mă, te rog, ca pe un câine,
apoi recheamă-mă și am să vin.

Citește-mă, te rog, ca pe o carte,
ca pe-un tablou privește-mă te rog,
și când în lume dus voi fi departe,
eu voi lua din tine ca din drog.

Suportă-mă, te rog, ca pe-o durere,
acceptă-mă, te rog, ca pe-un destin,
așteaptă-mă ca pe o revedere,
eu unul, numai ție mă închin.

Ascunde-mă, te rog, frumos de mine,
și niciodată n-am să mă găsesc,
cu milă voi mușca mereu din tine
ca un copil din mărul său crețesc.

Suportă-mă, te rog, ca pe-o durere,
acceptă-mă, te rog, ca pe-un destin,
așteaptă-mă ca pe o revedere,
eu unul numai ție mă închin.

ALUNGĂ-MĂ

Alungă-mă până mai pot pleca
Căci, uite, timpul stă să ne descoase,
până mai port în ochi tristețea ta
până mai port tot frigul tău în oase.

Alungă-mă până mai sunt al tău,
până-mi mai este încă dor de tine,
până mai știu ce-i bine și ce-i rău
până mai crește iarba pe coline.

Alungă-mă te rog ca pe un proscris,
cum se alungă un câine de la casă
ce a urlat la stelele din vis,
când o visa pe dalba sa crăiasă.

Alungă-mă până mai ești a mea,
până mai știu ce-i rău și ce e bine,
alungă-mă și nu mă rechema
am să revin mereu, mereu la tine

O să mă întorc la tine scheunând
cum scheaună o ușă în țâțână,
să mă primești de dragoste flămând,
să mă hrănești cu palma-ți de stăpână.

ÎNĂLȚARE SPRE MOARTE

Mi-au înflorit brândușe pe la tample
și în suflet mi-a încolțit un ultim dor,
dar nu mai are ce să mi se-ntâmpale,
morții doar cu o moarte-i sunt dator.

Când bătrânețea – starea mea de veghe
o mai ascund sub măști de carnaval,
și-mi zugrăvesc iar sufletul în verde –
un biet decor, când sumbru când banal.

Aș vrea să mai despletesc mesteceni
să mă mai uit la lume, să mă mir,
și să-mi petrec tristețea în petreceri,
să mă mai joc de-a baba oarba-n cimitir.

Aș vrea să mai fiu țânc, să caut ocrotire,
să mă mai scald în ochii tăi căprui
și apoi să trec cu tâmpla prin iubire
să-ți mai adun iar stele de pe grui.

Dar zilele îmi sunt triste și obosite
și eu mă simt mai singur și stingher
ca un mănunchi de ierburi necosite
mă tot înalț spre moarte ca spre cer.

TE ROG SĂ TACI

Te rog să taci cu tăcerea de lână
a mieilor ninși cu petale de mai,
apoi să mă duci spre iubire de mână,
în tropot de cai, pe o gură de rai.

Te rog să taci cu tăcerea eternă
a bobului trist de nisip curgător,
apoi să mă duci printr-un lan de lucernă
ca pe un orb călător, ars de sete și dor.

Te rog să taci cu tăcere de clopot,
cel cu limbă de moarte legat de ninsori,
apoi să mă duci prin ploaie și ropot
la o nuntă de crai, cu petale de flori.

Te rog să taci cu tăcere de fluturi
cu aripi vremelnici și zbor dărâmat,
apoi să mă duci între sulii și scuturi,
pe veci, la iubire am fost condamnat.

Te rog să taci cu tăceri de țărană
la răscruce de drumuri cu iarbă și maci,
eu am să rămân culcat pe o rână,
iar tu ai să pleci, spre altul să taci.

CA SĂBIILE-N SCUTURI...

Ca săbiile-n scuturi anii-mi bat prin sânge
și vremea e târzie ca să mai fim pereche,
la fiecă capitol eu tot mă joc „de-a plânge”
când te citesc, frumoaso, ca pe o carte veche.

Ca un fluture pe lampă aş poposi cuminte,
cât să îmi ard aripa, să-mi răsucesc țigarea
și să sărut cu milă sânul tău drag-fierbinte
și-apoi să beau la crâșmă tristețea și cărarea.

Cioburi de lună tristă îmi viscolesc durerea,
codri întregi de versuri îți las acum zălog,
eu nu ți-am spus nimic, ascultă-mi doar tăcerea
și așteaptă-mă, iubito, așteaptă-mă, te rog!

Căci iată plec spre bălciuri să latru și să beau,
și am să-ți aduc de acolo mărgele de un leu,
căci te mai simt, iubito, și încă te mai vreau...
dar sunt bătrân de acuma, frumos și derbedeu.

INVITĂ-MĂ, TE ROG, LA O CAFEA

Invită-mă, te rog, la o cafea
și ascultă-mă atentă sau absentă,
am să-ți îndrug povești de mucava
despre iubirea mea arborescentă.

Ascunde-mă, te rog, în patul tău,
sub baldachinul norilor de toamnă
și am să rescriu întreg destinul meu
sub ochii tăi voievodali de doamnă.

Vânează-mă cu ochii tăi căprui,
ucide-mă c-o vorbă la-ntâmplare,
îngroapă-mă pe câmpul nimănui,
și așteaptă-mă ca să apar în zare.

Primește-mă de dragoste martir,
cum își primește mama la sân pruncul
și-n drumul meu tăcut spre cimitir,
am să-ți sărut și glezna și genunchiul.

Și-am să-ți îndrug povești de mucava
despre iubirea mea arborescentă,
într-un ibric tu o să fierbi cafea
și ai să mă ascuți, atentă sau absentă.

NO LOVE

S-a interzis iubirea prin decret,
se sinucid din dragoste amanții,
spre zări străine azi plecăm discret,
sub alte cruci să ne-ngropăm talanții.

Se judecă iubirile pe rol,
instanțele amână pronunțarea,
Isaia dănțuiește rock and roll,
iar moartea își descoperă chemarea.

Din valea mea urcând spre dealul tău,
se răscolesc trădările și urlă
și zornăie arginții celui rău,
când luna poposește-n vechea turlă.

Din crucea mea spre crucea ta murind,
Ne îndreptăm ținându-ne de mână,
cu pașii noștri alte cruci sădind,
ca niște flori ivite din țărână.

Ne cheamă iar străine zări discret,
sub alte cruci să ne sădim talanții,
s-a interzis iubirea prin decret,
se sinucid din dragoste amanții.

IUBITA MEA FRUMOASĂ ȘI OLTEANĂ

*“Marioara di la Gorj
Ia la neica vreo doi zloti
Si nu te iubi cu toti”*

Maria Tănase

dragei mele Valentina

Iubita mea frumoasă și olteană,
din inima Olteniei, din sud,
de-o vreme bătrânețile mă cheamă,
de-o vreme mă prefac că nu-i aud.

Dar într-o zi eu voi porni spre tine,
ca un pelerin, pe jos, spre mănăstiri,
și vom porni spre alte zări senine,
ca doi „lunateci imposibili miri.”

Mereu te port în suflet ca pe o rană,
din Severin la Sighet și-napoi,
iubita mea frumoasă și olteană,
superbul meu poem cu sânii goi.

Prin Slatina, Craiova și prin Vâlcea
se prind madonele oltene-n joc,

Coloana infinitului e aicea,
Visând la un Brâncuși cu mult noroc.

Mi se preface sufletul în stană,
o zi de nu te văd sau nu te aud,
iubita mea frumoasă și olteană,
din inima Olteniei din sud.

IUBIRE ETERNĂ

Ilogic moartea mă nechează
și bătrânețea m-a pătruns,
de am să adorm, tu rămâi trează,
iubirea nu ne-a fost de ajuns.

Eu te-am iubit ca pe o minune,
tu m-ai iubit ca pe-un mister...
Adio! plec acum din lume,
ne vom vedea, frumoaso, în cer.

Am să te aștept într-o tavernă
cu serafimi și îngeri beți,
jelind balada mea eternă
ca un poet între poeți.

Un heruvim șchiop de-o aripă
ne va turna-n pahare vin,
vom bea și vom pleca în pripă
ca un destin spre alt destin.

Pe străzi cu aur poleite,
vom colinda-n trăsurile de vânt,
te voi iubi pe veci, iubito,
ca pe o sfântă fără sfânt.

CÂND IUBITA NU-ȚI MAI E IUBITĂ

Când iubita nu-ți mai e iubită,
curcubeul își pierde din culori,
primăvara în verde e cernită
și nici florile nu mai sunt flori.

Fluturii și-au lepădat aripa,
înfrunzesc tristețile în copaci,
când iubita nu-ți mai e iubită,
te apropii de tăceri și taci.

Când le aduni pe toate laolaltă,
viața ți se pare un trist complot,
și uite așa îți vine dintr-o dată
să dai foc la lume și la tot.

Primăvara-n verde despletită
este doar un trist ad-interim,
când iubita nu-ți mai e iubită
te îndrepti tăcut spre țințirim.

IUBITO, PE-O PERNĂ CU LACRIMI BRODATĂ...

Luminile lumii se sting dintr-o dată,
întreg universul cuprins e de frig,
iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată
adorm și te vreau, și te plâng, și te strig.

Acorduri și linii își schimbă macazul,
peroanele toate sunt gata de drum...
Adio, iubito! Sărută-mi obrazul,
se sting în amurguri arome de fum.

Orfanele gări rămân fără mine,
orfană cu ele vei plânge și tu,
spre unde ne ducem 'napoi nu se vine,
știi bine, iubito, știi bine și tu.

Trenul e în gară, poftiți în vagoane!
Adio, iubito, căci altfel nu pot!
la drum eu porni-voi cu flori și baloane,
că trenul se duce, cu gară cu tot.

Dispare în ceață și calea ferată,
trenul albastru aleargă prin frig,
iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată
adorm și te vreau, și te plâng, și te strig.

SURÂSUL TĂU ÎMI TOARNĂ-N SUFLET FLUTURI

Surâsul tău îmi toarnă-n suflet fluturi,
pământu' întreg e inundat de vin,
bat uitările ca săbiile-n scuturi,
dar eu în fața uitării nu mă închin.

Doar mă aplec, cât să-ți sărut genunchii,
cum iarba se apleacă la stâlpul unei porți,
prin care fug speranțele ca pruncii,
lăsând doar amintirea unor nopți.

Știu, ai să mă uiți că așa vă este firea,
căci toate vin, la voi, și toate trec,
fără arginți voi vindeți amintirea,
dar eu în fața uitării nu mă aplec.

Doar locul să-l sărut, în care pasul
tău lăsase râni adânci pe asfaltul încins,
dacă în urmă fi-voi eu rămasul,
în fața uitării nu mă las învins.

**ACTOR ÎN DRAMA
FRUNZELOR**

*„Voi aștepta tăcerea cu pâine și sare
și mă voi duce să joc în drama frunzelor.”*

Mihai Hafia Traista

MIREASA DE ALB

Mireasa mea dalbă de ger și ninsoare,
umbra ta plânge rănită de soare.

În vârfuri de brazi luceferi la pândă
și iarna te latră prin viscol flămândă.

Trec magii de gheață spre țărm nelumit,
fantomele sufletului meu obosit.

Pornesc spre alte zări cu brazii de mână
și munții de dor c-un cântec mă îngână.
Spre tine mă beau și mă cânt și petrec,
spre tine mă îndrept și alerg și mă trec.

Tu spune-mi, te rog, o veste.
Tu spune-mi, te rog, o poveste.
Tu spune-mi, te rog, o rază de soare.
Tu spune-mi, te rog, un fulg de ninsoare.

Tu spune-mi, te rog, o umbră de cer,
mireasa mea dalbă de iarnă și ger.

AM AȚIPIT PE UN TĂIȘ DE COASĂ, GÂRBOVIT ȘI M-AM TREZIT COPIL...

[în loc de titlu]

Prin suflet îmi foșnesc codrii de aramă
și iarba miroase a lapte de mamă.

Frunza cea verde prin sânge-mi înoată,
țărâna miroase a pâine de tată.

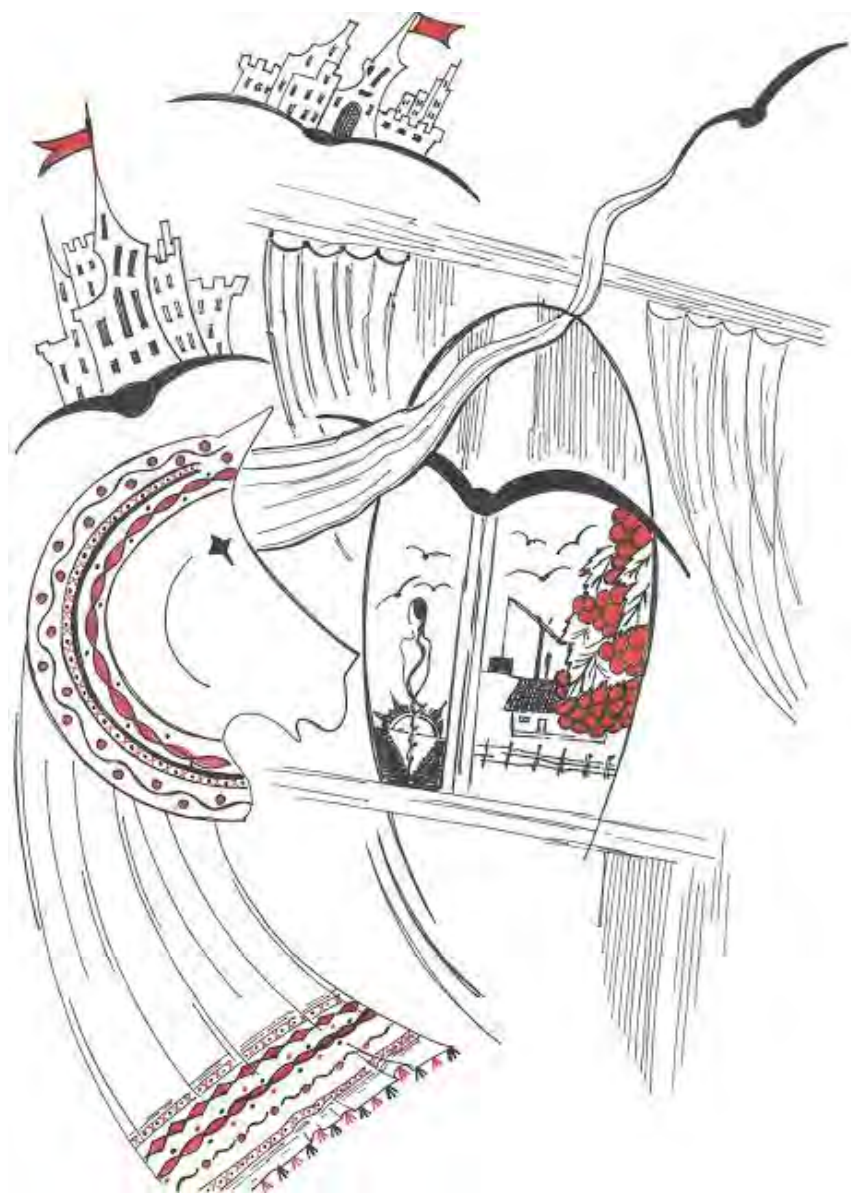
Bătrânețea câinoasă de-o vreme mă iarnă.
Eu o zâmbesc și-o îmbrac, ca pe-o haină.

Viața de-o viață mereu mă tot cheamă,
să joc un prim rol într-o ultimă dramă
cu dulcea-i rostire de-o viață mă îmbată,
iar moartea miroase a mamă și-a tată.

Mai rabdă-mă, viață, un cântec.
Mai rabdă-mă, viață, un descântec.
Mai rabdă-mă, viață, un soare, o zare, o mare...
Mai rabdă-mă, viață, o răbdare.

Mai rabdă-mă, viață, un infinit
cât să ațipesc pe un tăiș de coasă, gârbovit.

Mai rabdă-mă, viață, o viață...

CÂNTEC DE VERDE

Privirea ta iarbă și de doamnă,
mă iarnă și mă verde și mă toamnă.

Ochiul tău de frunză, trist, voievodal,
rupe din mine ca râul din mal.

Spre tine mă vreau și mă dor și mă curg,
spre tine mă mor și mă palid amurg.

Spre tine mă rup ca mărul din ram,
alerg înspre tine ca un murg fără ham,
dinspre tine spre mine doar verde ceresc,
dinspre mine spre tine doar eu mă șerpesc.

Așteaptă-mă, te rog, o clipă.
Așteaptă-mă, te rog, o aripă.
Așteaptă-mă, te rog, un strop de ploaie, o ceață.
Așteaptă-mă, te rog, o tristețe, o moarte, o viață.

Așteaptă-mă, te rog, un pas, un sărut, un dor,
cât să mă fac înspre verde să mor.

DOAMNA DE ALB

Într-o noapte mă Ulise
Penelopa mea din vise.

În lințoliul lui Laerte,
de când nu vrea să mă ierte,

de bun gând, de vise dese...
mă tot țese, mă deșese.

Într-o noapte mă iubise,
într-o alta mă ucise...
de bun gând, de albe vise
doamna mea de plânsu-mi-se...

Doamna mea de alb și albă.
Doamna mea de codru nalbă.
Doamna mea de alboradă.
Doamna mea de camaradă.

Într-o noapte mă Ulise
doamna mea de plânsu-mi-se.

BRÂNDUȘE

profesorului universitar Ioan Herbil

Încă puțin și ne vom spăla sufletul,
cu roua ierbii de pe dealurile Ronei,
de toată această iarnă, murdară și tristă...

Diminețile primăverii vor zbura spre trecut.

Printre petalele brândușelor,
dragelor noastre brândușe,
vom căuta icoana mamei...

O vom găsi răstignită
pe crucea copilăriei noastre
și îi vom dăruia un buchet de brândușe..

Încă puțin și ne vom spăla sufletul,
cu roua ierbii de pe dealurile Ronei,
de toată această iarnă, murdară și tristă...

PASĂREA DE FOC

trupei de teatru «Pasărea de foc» din Cluj Napoca

Zboară, zboară, Pasăre de foc
la cuibul tău de vise și noroc.

Zboară, zboară, Pasăre de jar
la cuibul tău din falnicul stejar.

Zboară, zboară, Pasăre măiastră,
cântă lumii în sfântă limba noastră.

Zboară, zboară, Pasăre cu plete de soare
peste munți și ape curgătoare...

Peste durerea taților,
peste tristețea fraților,
peste rănilor soldaților...

Peste mame îndurerate,
peste mândre înlăcrimate...

Peste pod și peste lună,
zboară peste «Noapte bună!»

Zboară, Pasăre măiastră,
peste sfânta limba noastră.

„CU MOARTEA PRE MOARTE CĂLCÂND...”

În capela cimitirului,
moartea ține lecții de viață:
„să nu ucizi,
să nu te sinucizi,
să nu râvnești la moartea altuia,
bla, bla, bla și așa mai departe...

Îngerii scorojiți, cu aripi mucegăite
dormitează ca niște moșnegi pe prispă...
numai trâmbițele învierii ascultă lecția,
nu mai cred nici ele că vor suna vreodată.

Cristosul de tablă zgribulit de frig,
se uită cu un ochi spre viață.
Nu mai crede nici el.

De undeva se aude:
„... cu moartea pre moarte călcând...”
E învierea Lui.
A Domnului, mereu a Lui
și niciodată a noastră.

„... cu moartea pre moarte călcând...”
ca un fel de „cui pe cui se scoate”.

„Hei tu!”
strigă la mine moartea.
„De ce nu ești atent la viață?”
„Ba da, ba da, răspund nedumerit.

Numai că...”

„Spune, nu te sfii”, mă îndeamnă.

„Numai că... viața e așa o chestie...
din care încă nu a ieșit nimeni viu.”

„Foarte bine, foarte bine,
uite îți dau un zece...”

De undeva se aude

„... cu moartea pre moarte călcând...”

E învierea Domnului,

mereu a Lui

și niciodată a noastră.

„... cu moartea pre moarte călcând...”

pare doar o sintagmă banală,

când stai de vorbă cu însăși mărișoara sa moartea...

ACTOR ÎN DRAMA FRUNZELOR

Căutând cuvântul care să spargă tăcerea
am băut tot vântul îndoit cu cântec.

Gata!... Vremea pierderii timpului s-a dus!

Voi rosti primul cuvânt ce-mi va trece prin palme.
Vai, dar palmele îmi sângerează de la cuiele tăcerilor
și de la spinii trandafirilor
sau poate de la conturul sânilor tăi.

Oare de ce l-a înzestrat Dumnezeu pe om cu palme?...

Dar nu mai am timp de pus întrebări,
căci bătrânețea căinoasă mi se holbează prin suflet
ca o gură de rai, mucegăită.

Și mai trebuie să-mi bandajez palmele
cu amurguri violete,
și mai trebuie să-mi plec capul în fața slăbiciunii
pietrei,
și mai trebuie să mă joc cu ochii tăi de-a albastrul
cerului.
Și mai trebuie...

Dar nu!... Oricum nu mai am timp să găsesc cuvântul.
Voi aștepta tăcerea cu pâine și sare
și mă voi duce să joc în drama frunzelor.

ÎN GENUNCHI CA NIȘTE UMBRE...

Cuvintele sunt de prisos,
gândurile la fel.

Atunci să bem!...

Căci se poate întâmpla
să treacă pe lângă noi
cu lanțul rupt
un câine zâmbind

iar nouă în afară de poezie
și umbre...
nu ne-a mai rămas
mare lucru.

Să discutăm despre umbre...
nu are sens.

Atunci să bem!...

Ascunzându-ne
lacrimile într-un
surâs dureros

până nu a sfâșiat nimeni
această noapte de toamnă

până timpul nu ne-a luat
peste picior visele.

Vom bea!...

În genunchi
ca niște umbre...

Cuvintele sunt de prisos,
gândurile la fel.

E IARNĂ

E iarnă.
Copacii goi su strigat
cum că ți-e dor
de un sărut.

Apleacă-te
și sărută cerul
oglindit
în apa unui lac.

La primăvară
sărutul tău
va înflori
într-un curcubeu.

E iarnă.
Copacii goi su strigat
cum că ți-e dor
de un sărut.

CU O LACRIMĂ...

Înghețat de atâta drumeție,
te aștept,
din cele patru vânturi
la răscruce de gânduri,
te aștept,
să mergem
la soare-n ospetie.

Te aștept,
cu o lacrimă...

CÂND MĂ IZBESC DE RĂNI ...

Când mă izbesc
de răni,
de lacrimi,
de dureri,

atunci mă dezbrac
de putregaiuri,
de chefuri,
de plăceri,

și mă simt gol la fel ca primul om
ce n-a gustat
din Evă,
din șarpe,
din pom...

TIMPUL

timpul
mi-a violat
toate iubitele
din cel mai dulce vis...

visat odată la o eternitate și ceva
între un coniac albanez
și o cafea turcească...

VINO, IUBITO, LA MINE

Vino, iubito, la mine
pe poteca ninsă a zorilor de ziuă
când vei auzi plânsul stelelor,
iar mestecenii vor tăcea
în culoarea lebedei
stropi de lună vor răsări pe buzele tale
și gerul îți va săruta surâsul
atunci întinde-ți dreapta
și culege-mă de pe drum
ca pe o poezie.

SURĂSUL TĂU

Surăsul tău
îl simt amortit
curgându-mi prin trup
ca un izvor
amestecat cu nisipul
furat din clepsidra
celui mai barbar zeu –

Timpul.

SINGUR

Sunt singur...
patul meu visează
formele trupului tău
așteptând să te arunci
cu sânii goi
în așternutul plânsului.

Da, patul meu mai crede
în venirea ta,
credința lui
a prins rădăcini
care se vor împleti
cu buzele tale,
prin tăcerea imobilă,
tu îți vei uda mâinile
în flori,
îți vei spăla trupul
și te vei apuca
să zămislești prunci.

Da, patul meu mai crede
în venirea ta,
la fel de mult ca și,
în plecarea mea
cu niște treburi,
până dincolo –
pe lumea cealaltă.

Dar până una, alta...

sunt singur
și patul meu mai crede
în venirea ta,
eu demult nu mai cred
în nimic...

Sunt doar singur
și atât...

APOCALIPSA UMBRELOR

La căderea umbrelor
florile
brodează pe aripi de fluturi
apusul soarelui.

Așteptarea
devine durere prenatală.

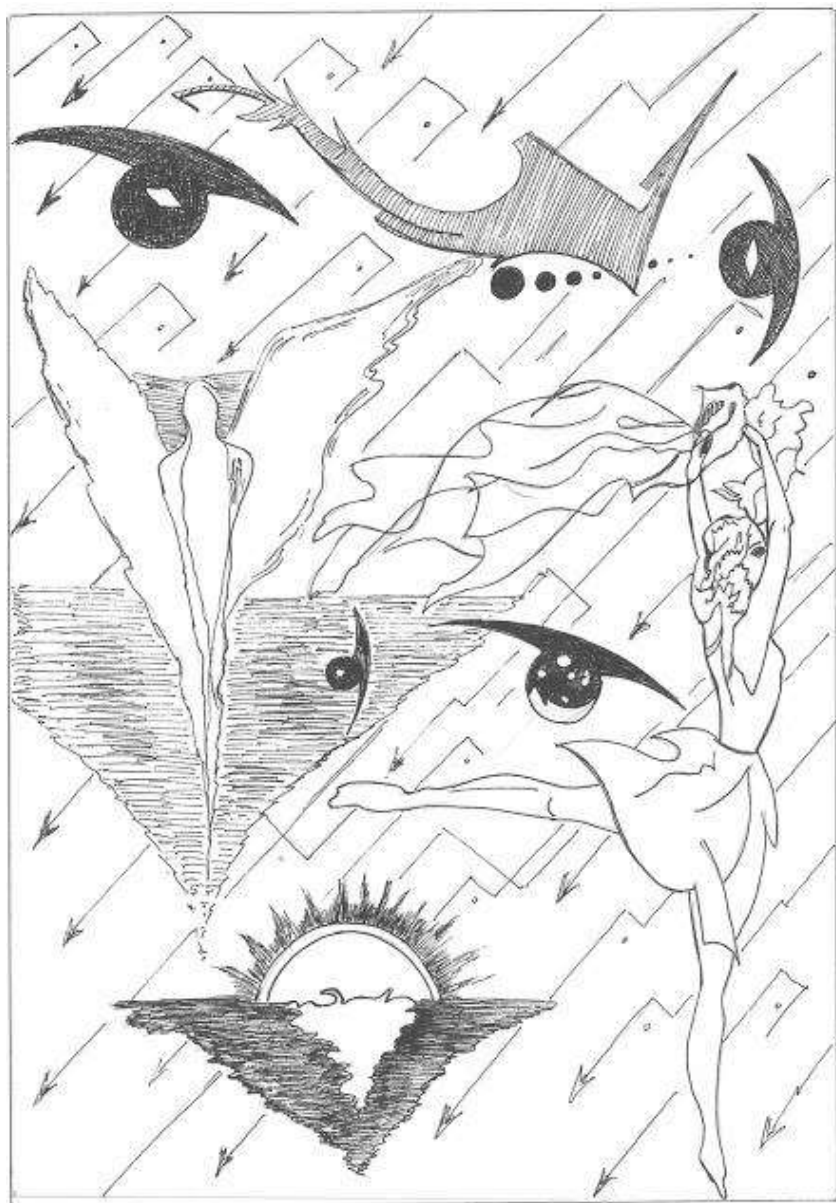
Păsările
scot la licitație zborul.

Crucile
înmuguresc
în inimile muribunzilor.

Stăpânul rădăcinilor
scrie Apocalipsa umbrelor.

Veșnicia
pare nespus de scurtă...

La căderea umbrelor...

FATA ÎMBRĂCATĂ ÎN MOV

Precum desfrânatele
de pe străzile
Vechiului Babilon,
fata îmbrăcată în mov
hoinărește prin gândurile mele,
uneori ținându-se de mână
cu un plop rănit de ploaie.

Pașii lor se preschimbă în cuvinte,
cuvintele în păsări uriașe
cu roți dințate în loc de aripi
purtând în ciocuri povara
frunzei de măslin.

câteodată pașii lor
se preschimbă în tăcere,
iar tăcerea în păianjeni uriași
care ȣes pe cer
legământul curcubeielor de rouă
atunci păsările se războiesc cu păianjenii,
iar fata îmbrăcată în mov
la braț cu plopul rănit de ploaie
pe sub războiul ceresc
se duc până la stejarii lui Mamre
dincolo de care începe moartea.

o moarte liniștită
ca visul unui prunc nelumit.

PEISAJ DE IARNA

pictorului Aurel Dan

pe poteca dintre suflet
și biserica din deal
renășteau strămoșii
(tăcerea de dincolo
de cruce a turelor ninse)

iernilor nevinovate
albul i se supune luminii,
pe funii de clopot
coborând cerul
(truda și credința).

înghețate lacrimi
pe obrajii țăranului,
iernile tristelor biserici,
târgul,
ulițele satului...

sărbătoare,
porți de stejar și fântâni
așteptînd scurgerea veacului
amintirea.

Clopotele tocmai se întorceau către sunet.

NICIODATĂ PIETRELE

Niciodată pietrele
nu vor atinge
sânii fecioarei,

niciodată pietrele
nu vor strânge
coapsele femeii,

niciodată pietrele...
Niciodată!

Într-o seară
Manole, meșterul,
s-a îmbătat (bietul),
uitând s-o mai zidească
pe Ana,
după cum sta scris
să fie.

(de spaimă)
Cei „nouă meșteri mari,
calfe și zidari”
fugiră care-n cotro,

(de supărare)
Ana
fugi și ea

cu un crai
dintr-o altă legendă.

Au mai rămas
doar pietrele
și Manole.

El, Manole,
se jură
în fiecare dimineață
(la cântatul cocoșilor)
că odată și odată
tot o va zidi
pe Ana,

dar ele, pietrele,
nu-l cred.

Pietrele știu
că niciodată...

SIGURANȚA

Am înarmat țăncii
cu puști de soc,
pistoale cu apă
și cai de lemn.

Bieții soldăței de plumb
ai mileniului trei...

Poate la noapte vom dormi
mai liniștiți.

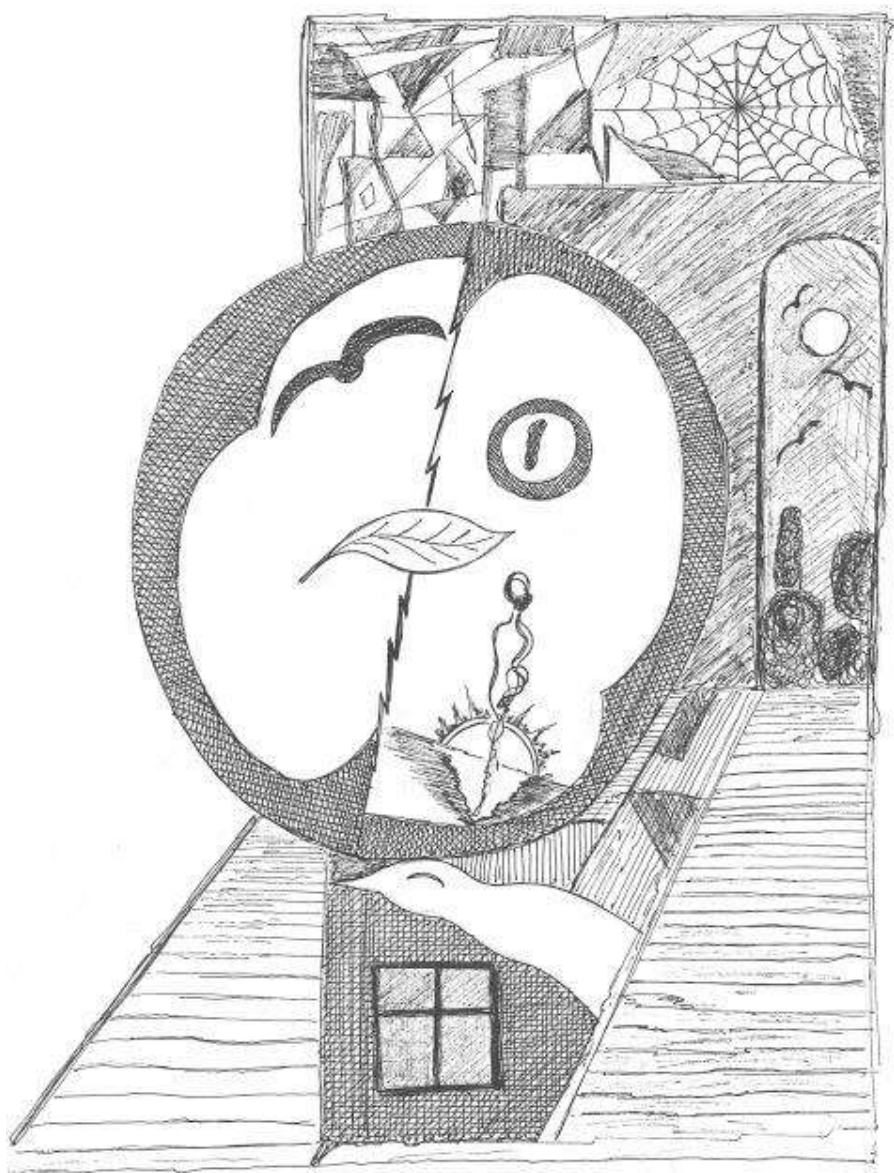
DACĂ AȘ PUTEA...

Dacă aș putea
învăța limba păsărilor,
atunci, poate,
aș înțelege zborul
și m-aș simți liber
în fața dragostei
și a morții.

**VERSURI ÎN SEMN DE
PROTEST**

*„În fața nedreptății sorții,
nu protestez decât creând”*

Wolfgang Amadeus Mozart

Tribunul

tribunului Stepan Tcaciuc

Slăvit în veci să fie-al nostru neam,
al nostru neam ce nu-i sortit pieirii,
căci ne-a unit sub flamură Stepan –
Stepan Tcaciuc, apostolul iubirii.

Mărețul om, etern cinstit și drept,
ce adesea tuturor ne poartă vina
și-o inimă de aur poartă-n piept –
Stepan, fiu de țăran din Bucovina.

Urmându-și calea-n trudă și sudoare,
străpuns de dragoste, cuprins de milă,
tribunul unui neam ce-n veci nu moare
ne-a-mbrățișat din sfânta lui Dănilă.

Prea lesne el pe toți ne-a numit frați,
ne-a-nconjurat cu marea-i bunătate,
iar noi din umeri dăm, nevinovați,
când ni se fură bani și diplomate.

Azi orice ins de dragoste-i răpus,
și pentru nem Golgota vrea s-o suie,

știind că-n loc de cruce, acolo sus,
l-așteaptă doar valuta cea verzuie.

Suntem o biată șleahță de poeți
ce-ar trebui să poarte-n grai dreptatea
dar neamul nostru geme de deștepți
care vorbesc în șoaptă, pe la spate.

Azi cel ce te sărută ți-e dușman,
la fel și cel ce-ți face reverențe,
coboară-te-ntre frații tăi, Stepan
sărută-te cu cei ce umblă-n zdrențe.

Sunt mulți cei ce-ți doresc să nu mai fii,
ca ei în locul tău să fie mâine,
coboară-te, tribune, spre-ai tăi fii
sărută-te cu cei ce nu au pâine.

Iar de-am rostit vreo vorbă cu gând rău,
numai asupra mea să cadă vina.
preumblă-te, tribune, azi prin grâu
și smulge dintre noi toată neghina.

MI-E DOR DE EPOCA DE AUR

Oprește-te din goană, brav popor,
înlătură-ți gunoiul din tezaur
și, de-ai curajul, strigă: „îmi e dor,
atât de dor de epoca de aur!”

Când ne vindeam durerile prin geam
și le-auzea Europa-n unde scurte.
azi, zace în alen întregul neam,
dar cine mai dorește să ne-asculte?

Semeață se bătea cu pumnu-n piept
Europa cea cu drepturile-i toate,
iar noi aveam pe atunci un singur drept:
„La muncă” – drept ce-i mai presus de toate.

Atâtea drepturi, azi, pe capul meu...
drept la cuvânt și drept la-înjurătură.
la muncă – unde este dreptul meu,
de ce ne luarăți pita de la gură?

Îmi pâlpăia o lumânare-n geam,
însă viața nu mi-a fost rebelă,
un loc de muncă sigur îl aveam
și-un colț de pită sigur pe cartelă!

Avea o vilă cel de la partid?
și democratul azi își are vila,

dar muncitorul e șomer falit
și din bazar își ia cartofi cu „chila”.

Mai des umblăm acum flămânzi și goi,
„Jos Hoții” – ce lozincă inutilă!
O, hoți, întoarceți-vă înapoi:
și de-ați furat, voi ați furat cu milă.

Oftează badea Gheorghe cu mul greu,
puterea de țăran azi i-au lut-o,
iar el și-a dus căruța la muzeu –
ce-i pasă lui c-am aderat la NATO?

Și lelea Doca plânge trist-amar,
prin curte capra nu-i mai sare tropa,
a moarte vântul șuieră-n hambar,
ce-i pasă e, că noi dorim Europa.

Pe drept e țara noastră „Plai de dor”,
căci toate azi ne meg în dorul lelii:
doar buruieni ne cresc pe trist ogor,
iar sus, în munți, se sinucid oierii.

OMUL MODERN

Cunosc rusa și engleza
plus graiul matern,
vorlesc germana și franceza
sunt un om modern.

Aș învăța și latina,
zău nu mi-ar fi greu,
dar nu vorlesc, bată-mă vina,
cu fratele meu.

Căci fratele meu vezi bine,
e și el modern,
stă-ntre noi ca o cortină –
conflictul etern.

Amândoi de același sânge
și de același neam,
pentru noi o mamă plânge
când suntem dușmani.

Toți de limbi universale
suntem posedați,

dar am uitat limba care
circulă-ntre frați.

De la Dunăre la mare
și pînă-n Carpați,
stă-nchisă-n dicționare
limba dintre frați.

Să dăm o clipă la o parte
pe omul cel modern,
fratelui să-i spunem frate
în graiul matern.

Hai să ridicăm cortina
conflictului etern,
căci prea ne-a orbit lumina
omului modern.

NU NE OPRIȚI VISAREA

Nu ne opriți visarea,
atât ne-a mai rămas!
Vom înnopta în vise
la ultimul popas.

Vrem să trăim ca în basme,
fie măcar și în vis
și să visăm cu toții
până mai e permis.

Nu ne opriți visarea,
la vise avem drept!
Atât, măcar în vise
și prostul e deștept.

Nu ne opriți visarea,
căci nu am visat destul.
Atât, măcar în vise,
flămândul e sătul.

Esența e în visare,
iar restul e surogat.

atât, măcar în vise
săracul e bogat.

Visează unii soare,
alții visează ploi,
dar visele mai bune
nu mai ajung la noi.

Ovăz visează calul,
iar pasărea mălai,
visează ades' țăranul
la păsări și la cai.

Vițelul visează lapte,
iar câinele ciolan.
Visează un colț de pâine
șomerul cel sărman.

Vrem să visăm cu toții,
la tot ce-i interzis,
ca la Brăila orbul
s-o nimerească în vis.

S-a interzis visarea
azi noapte prin decret,

Cică prin vise unii
mai fură din buget.

Dacă încălcăm porunca
vom fi treziți din vis
și condamnați la muncă
căci visul e interzis.

CÂNTEC DE PLASTIC

Plastic, plastic și iar plastic,
plastic peste tot,
de o cură în natură,
ne-am cam șters pe bot.

Iarba verde-i tot mai rară,
plasticul e în toi,
ne vom trezi la primăvară
în lada de gunoi.

Pungi de plastic multicolore
flutură pe văi,
vom cosi cutii de bere
și le-om strânge-n clăi.

Și duce Dunărea cu ea
în loc de dor, la vale,
tuburi de spray, pantofi uzați
și multe sticle goale.

N-avem apă, n-avem iarbă –
Rare buruieni...
pasc cutii de tablă, goale,
cerbii prin poieni.

Plastic, plastic și iar plastic,
plastic peste tot,
iacă suntem în Europa
cu plastic cu tot.

VERSURI CREȘTINE

*„Nimeni nu are dreptul la odihna trupului
până nu a rezolvat odihna sufletului său.”*

David Nicola

RUGĂCIUNE

„Și ne iartă nouă greșelile noastre”

Sub a crucii grea povară
De-aș cădea pe drumul meu
Tu o să mă ridici iar,
Domnul Dumnezeuul meu!

Căci eu nu-s decât țărână
Un biet bulgăre de pământ
Ține-mă, Doamne, de mână
O, Stăpânul meu Cel Sfânt!

Deși crucea grea îmi pare
Nu e crucea ce o am de dus
Crucea mea cea salvatoare
A purtat-o al nostru Domn Isus!

În batjocuri și rușine
Pe drumul Golgotei în sus
A dus crucea pentru mine
Salvatorul meu Isus!

Pe frunte purtând cununa –
Spinii păcatului meu –
Tot rugându-se întruna:
„Iartă-i, Tată, că nu știu!”

A lăsat ca să-L despoaie
O, ce Domn, ce Dumnezeu!
Pironit pe cruce-n cuie
De păcatul meu cel greu.

Doamne, câtă bunătate
Ai putut cu Tine duce
De-ai vorbit ca unui frate
Tâlharului de pe cruce!

Ai fost Lumina și Cuvântul
Norodului păgân, barbar
Și celui ce Ți-a smuls veșmântul
Pierzându-l la un joc de zar.

Pe Iuda L-ai numit prieten
În noaptea-n care Te-a trădat
Cu un sărut Te-a dat la moarte
Iar Tu, Isuse, L-ai iertat.

Apostolii Tăi cu toții fugiră
Care încotro a apucat.
Doar Ioan – apostolul iubirii
Până la cruce Te-a urmat.

Chiar Petru, cel ce pân' la moarte
Credință Doamne Ți-a jurat
Te-a renegat în aceeași noapte
Iar Tu, Isuse, L-ai iertat.

Mereu am fugit și eu de Tine
De atâtea ori Te-am renegat
Ai milă, Doamne, azi de mine
Și iartă-mă cum i-ai iertat

Pe-aceia când ai fost pe cruce
În chinuri grele și-ncă viu
Și Te-ai rugat cu vocea-Ți dulce:
„O iartă-i, Tată, că nu știu!”

COLIND

Târziu la poarta unui han,
Drumețu-n poartă bate
Și îl întreabă pe hangiu:
Un loc oare... se poate?

Dar bine, bine, cine ești?
Eu sunt din Galilea.
Mă cheamă Iosif, sunt teslar
Și-mi vrea naște femeia.

Refren:

Cerul deschis, îngerii-n cor,
Cânta întreg soborul:
O, nu vă temeți voi păstori
Vi s-a născut păstorul.

O, frate-al meu, îmi pare rău
Dar n-am loc în odaie
Acolo-n spate-i grajdul meu
Culcați-vă în paie.

Hangiule, de-ai fi știut
Ce a știut Maria,
Că-n grajdul tău, în ieslea ta,
Se va naște Mesia.

Dar undeva, departe-n câmp
Așteptând să vină zorii,
Stăteau păzind de lup flămând,
Turma de oi păstorii.

Și dintr-o dată strălucind,
Din noaptea prea senină,
Un înger înspre ei venind
Cu slavă și lumină.

RAHAV

*„Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună
cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele.”*

Evrei 11:31

O, vai de voi femei din Ierihon!
Voi niciodată n-ați pus la îndoială
Ați răspândit un zvon și ce mai zvon:
„Rahav e o femeie imorală!”

O, vai de voi bărbați din Canaan!
Prin cetăți zburase vestea cu iuțeală.
„La Ierihon găsești plăceri pe bani
În casa lui Rahav cea imorală!”

Rahav schimba iubit după iubit
Cu vorbe dulci și vrajă de nălucă
Până-ntr-o zi când a-ntâlnit
Doi bărbați ce n-a putu să îi seducă.

Erau voinici cu piepturi de oțel
Erau frumoși, dar istoviți de drum
Erau viteji de neam din Israel
Erau cinstiți, erau mai nu știu cum!

Dar vai, ce-aflase s-a-ngrozit
Și-n gând, pe loc, își făcu o socoteală
„Când Ierihonul fi-va nimicit
Eu n-am să mor!” șopti femeia imorală.

„Jurați-mi azi pe-al vostru Dumnezeu!
Eu v-am salvat de moarte cu-ndrăzneală
Voi veți cruța de paloș neamul meu?...
Atât vă cer!” – vorbi femeia imorală.

„Acum vă dau o funie, fugiți!
Dar toți oștenii voștri acum știu
Că cei din casa mea sunt ocrotiți
De-această funie de in cărămiziu!”

Rahav îndeamnă și azi întregul neam:
„Grăbiți-vă, căci vremea e târzie,
Legăți-vă, creștinilor, la geam
O funie de in cărămizie!”

BUNUL CREȘTIN

„De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”

Faptele Apostolilor, 20:26-27

La țară, undeva-ntr-un sat,
Într-un pitoresc micuț cătun,
Trăia un om nu prea bogat,
Dar un creștin destul de bun.

Așa credea el despre sine,
Ce-i drept avea doar fapte bune,
Căci la mulți le-a mai făcut bine,
Știa din sat întreaga lume.

Pe drumeț îl poftea în casă,
Nu uita de văduvă și-orfan,
Pe ce flămând îl pune la masă
Și-l ajuta pe cel sărman.

De cel bolnav își aducea aminte,
Dădea să bea celui însetat,

Iar celui gol – îmbrăcămintे
Și celui fără casă-un pat.

Mereu avea un sfat, o povață,
O mângâiere celui trist.
Și liniștit își trăia viața
Ca un creștin de toți iubit.

Trecea lună după lună,
Veri cu soare, ierni cu ger,
El se credea pe-o cale bună
Care o să-l ducă-n cer.

Se aștepta ca să primească
Cununi de slavă, acolo sus,
Că fi-va în patria cerească
Cu frații său și cu Domnul Isus.

Crezând că n-are nici o vină,
Nici o greșeală, nici un păcat
Visa la haine de lumină
Și la o cunună ca de împărat.

Dar într-o noapte liniștită
Un înger îi apărui în vis
Și făptura lui fost-a risipită
La ceruri după cum stă scris.

Se credea scăpat de gheara morții,
Nu se simțea deloc stingher,
Stătea proptit în fața porții
Așteptându-l pe străjer.

Deodată poarta se deschise
Și ochilor lui le fuse dat
Să vadă ce nici măcar în vise
Un om vreodată n-a visat.

Căci minților noastre trudite
Nu li s-a dat să aibă habar
De străzi cu aur poleite,
De mari palate de cleștar.

De sfinți cu zâmbitoare fețe,
Îmbrăcați în haine luminate,
Înconjurați de frumusețe,
De bogății și nestemate.

Bunul creștin dădu să intre
Căci ce văzu îi păru drag
Dar un înger îi apăru-nainte
Și-l ținui cu spada-n prag.

„De ce mă oprești stăpâne?” –
Întrebă creștinul mirat,

„Eu n-am umblat pe căi păgâne,
nici în greșeală, nici în păcat.

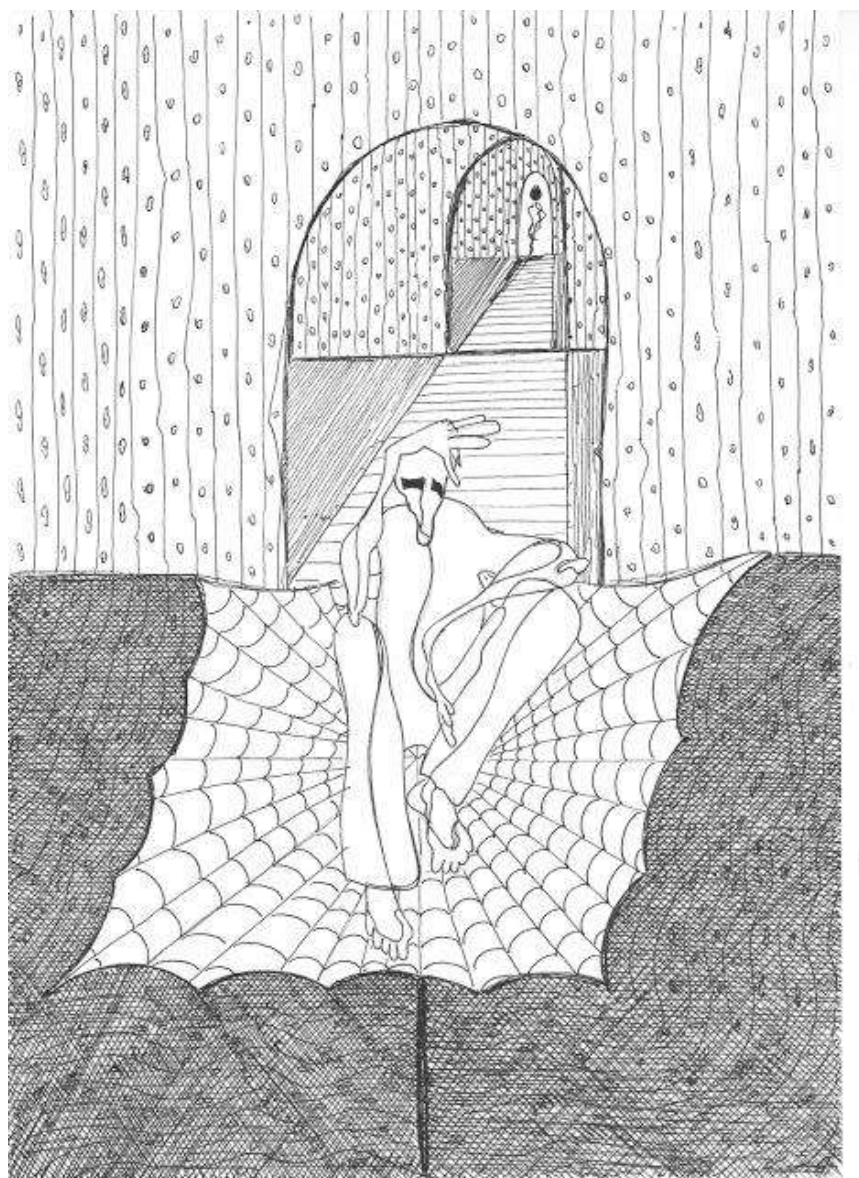
Purtarea întruna mi-a fost bună
Și nici nu cred să am vreo vină,
Mai bine mi-ai da și mie o cunună
Și o haină albă de lumină!”

„Cum pot eu să-ți dau cunună
Sau haine albe de lumină,
Când tu te lauzi cu fapta-ți bună
Dar ești vinovat de crimă!”

„De ce ai spus de crimă? Eu
Am auzit bine ce-ai zis?
Martor îmi este Dumnezeu
O muscă-n viață n-am ucis!”

„O muscă, spui? Sună frumos,
Eu nu de muște-am întrebat.
Ia privește-acolo-n, jos.
Cine-s cei ce-n flăcări ard?”

Când privi creștinu-n țigăre
În negrul fum și limbi

Văzu în iadul fioros
Pe toți vecinii săi la-un loc.

Vecinul său de peste drum,
Ce-umbla mereu după pahar
Se îneca în foc de fum
Strigând după ajutor, dar în zadar.

Și pe vecinul său Matei
Ce-o viață-ntreagă a alergat
După dezmățuri și femei
Fiind robit de-acest păcat.

Și pe vecina sa Aglaie
Ce a mințit și a-njurat
Și pe Maria cea bălaie
Ce a amăgit pe-orice bărbat.

Și pe Ilie, hoț din fire,
Pe Ioan cu jocuri de noroc
Îi zări dintr-o privire
Cum se zbăteau în fum și foc.

„Acum, ce spui de aceștia toți?
Ei n-au fost vecinii tăi?”
„Dar ei au fost curvari și hoți
Mincinoși, avari și răi!

Toată viața au trăit
În desfrâu și în păcat
Cred că bine-au nimerit
Locul lor e acolo-n iad!”

„Taci!” – strigă atunci străjerul
„Locul tău e-acolo-n iad!
Crezi că moșteni-vei cerul
Fiind de sânge vinovat?

Spune-mi, ai fost la ei acasă?
Le-ai spus de ce-a murit Isus?
Le-ai spus de vestea cea frumoasă
Cum că pot trăi în ceruri sus?

Hai, spune ai încercat vreodată
Să-i întorci din al lor drum?
Poate-atunci urmau calea curată
Și nu ardeau în foc și fum!

Le-ai spus că Isus iartă păcatul,
Le-ai spus acestea toate, tu?”
Creștinul aplecându-și capul
Printr-un suspin răspunse: „Nu!”

„Atunci îmi pare rău de tine,
Să știi că eu nu te cunosc.

Acum, dar, pleacă de la mine
Căci locul tău e-acolo, jos!”

Și dintr-o dată s-a închis Poarta raiului frumos,
Bunul creștin în vis
Zbură către iad în jos.

Ce vaiete, ce suspine
Și ce scrâșnete din dinți!
De ce te-au cuprins, creștine
Multe remușcări fierbinți?

Și, parcă dintr-o suflare,
Ceața grea se risipi.
Plin de lacrimi și sudoare
Bunul creștin se trezi.

Speriat fiind de moarte
A sărit ca ars din pat
Și-alergă în miez de noapte
La vecinii săi prin sat.

„Sari vecine de m-ajută
Și nu mă lăsa să mor” –
Bătuse cu zarvă multă
La vecinul băutor.

„Cu ce să te-ajut, vecine? –
Spuse omul din somn trezit.
Te văd sănătos și bine
Nu cumva tu te-ai țicnit?”

„Nu-s nebun deloc vecine,
Dar să vezi ne-am visat
Și pe tine și pe mine
Cum ardeam în foc în iad!

„De mine nu mă mir, vecine,
Știu că n-am s-ajung în rai
Dar spune-mi, te rog, de tine,
Tu în iad ce căutai?...

„Din cauza ta am ajuns, vecine,
Să știi că doar din cauza ta!
Ba nu vecine, nu spun bine.
Tu ai ajuns din cauza mea!

Căci am tăcut mereu, vezi bine,
Și niciodată nu ți-am spus
Că în chinuri grele pentru tine
Pe Golgotă-a murit Isus.

Ca să te spele de păcate,
Să poți trăi pe veci curat

Prin mine astăzi în poartă-ți bate
De nu-L primești ajungi în iad,

Însă acum fără mine.

Eu am venit, te-am anunțat,
De azi încolo tu porți vina
De sângele nu îți va fi curat!

Gândește-te căci vremea-i scurtă
Și multora le am de spus.”
Vecinul sfatul îi ascultă
Și îl primi ca Domn pe Isus.

În miez de noapte-n doi porniră,
La toți din sat bătură-n porți,
Pe Domnul Isus cu zel vestiră
La cămătari, bețivi și hoți.

Și multă lume speriată
S-a-ntors din noapte la Isus
Iar creștinul primi-va ca răsplată
Cununi de slavă acolo-n ceruri sus.

Aceasta-i doar o poezie
Cu un final măreț, frumos,
Căci creștinii toți de când se știe
Îl vestesc pe Regele Hristos.

OM BOGAT, OM SĂRAC

Se spune că trăia odată
Pe o ulicioară dintr-un sat
Într-o casă mare și bogată
Un negustor vestit, bogat...

Avea de toate omu-n casă
Covoare scumpe și perdele
Odăi cu geamuri luminate
Și moi fotolii și lăicere.

Trăia în mare bogăție,
Pământuri bune, roditoare,
Avea livezi, ogoare, vie...
Și lângă casă trei hambare.

Avea în grajduri și cai și boi
Și păsări multe-n curte
În munți avea turme de oi
Și vaci cu lapte multe.

Avea de toate, slujitori,
Avea fecior în casă,

Copii deștepți, ascultători
Soție prea frumoasă.

Bani?... Avea atât de mulți
De nu-i putea socolate,
Avea și aur și argint
Și multe nestemate.

Toată lumea îl lăuda.
Avea putere, slavă...
Dar liniște nu prea avea
În inima-i bolnavă.

De gânduri veșnic chinuit
Mereu de o întrebare:
„De ce eu nu sunt fericit
De ce nu sunt eu oare?

De ce mi-e sufletul tot greu
Și inima mă doare?...
Eu nopți la rând adorm cu greu,
De ce n-am pace oare?...

De ce mi-e viața negru chin,
De ce-s cuprins de frică?
Îmi stă în ochi ca și un spin
Vecinul meu Mitică.

Un amărât de pantofar –
Ce de copii, o droaie!
Stau ca știuleții în hambar,
Cu toții-ntr-o odaie.

Dar nu-l văd veșnic supărat,
Parcă ar avea de toate
Și umblă, zici că-i împărat,
Cu haina ruptă-n coate.

Nu prea știe ce e banul
Trăind de azi pe mâine,
Toată ziua cu ciocanul
Câștigă-un colț de pâine.

Dar umblă-ntr-una fluierând
Câte-un vers, câte-o cântare
Și chiar atunci când e flămând
Se duce la-adunare.

Și nu se plânge nimănui
De nici o supărare,
Dar, lasă, că am să-i pui
Eu pacea la-ncercare.”

Negustorul se apucă
Și umplând cu bani un sac

Se porni ca să-l și ducă
Drept plocon la cel sărac.

„Măi vecine... Măi Mitică,
M-am gândit că fiind sărac,
Copii mulți și casa mică,
Ți-am adus bani, uite-un sac!

Faci cu ei ce crezi că-i bine,
Că-s bani mulți, sacul e plin,
Eu te rog să-i iei vecine
Căci ți-i dau ca bun creștin!”

„Ca un creștin, zici vecine?
Da, ce-i drept... sunt cam sărac,
Cred că o să-mi prindă bine
Bănuții din acest sac!”

A doua zi de dimineață
Lui Mitică cel vesel din fire
I se putea citi pe față
Doar tristețe și mâhnire.

Mai toată noaptea nu dormise,
Doar banii îi stăteau un cap,
În gând deja și plănuise
Să-și facă-o casă ca-un palat.

Iar cu restul ce rămâne
Va cumpăra și un ogor
În care semăna-va grâne...
De bogății simțise dor.

Și-astfel uită de rugăciune,
De cele sfinte și de post,
Nu-l auzeau cu vorbe bune,
Nici la biserică n-a fost.

Nu mai cânta cântări de slavă
Pe loc uită de Dumnezeu.
Zicea-i că e răpus de boală
Sau bântuit de vreun duh rău.

Se bucura nespus bogatul
De pantofarul necăjit.
Și își zicea în gând: „Să vadă satul
Cât poate fi de pocăit...

Un om care a strâns avere,
Un om cu buzunarul plin,
Va fi de toate-n viață, vere
Dar niciodată-un bun creștin!”

Dar scurtă-i fuse bucuria.
A doua zi cum asculta,

Mai să-l cuprindă nebunia:
Mitică vesel fluiera...

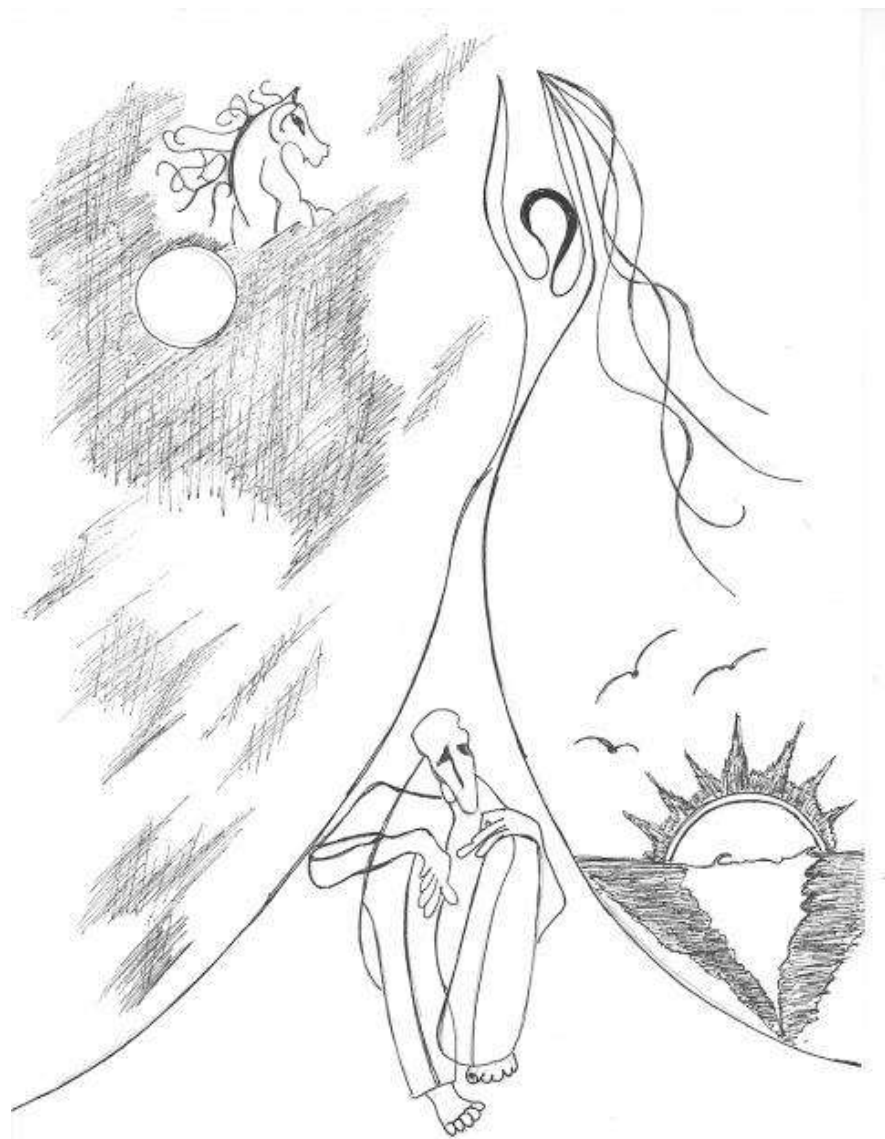
„Ce-ai făcut cu banii mei?” –
Întrebă cuprins de supărare
„Ți-am dat un sac cu mii de lei,
Tu n-ai făcut nici o schimbare!”

„Ba da am făcut. Și-ncă ce schimbare!
La început banii mi-au fost dragi,
Că m-a prins Satana la strâmtoare,
Dar eu i-am dat la cei săraci.

„Ba da am făcut. Și-ncă ce schimbare!
La început banii mi-au fost dragi,
Că m-a prins Satana la strâmtoare,
Dar eu i-am dat la cei săraci.

La cei mult mai săraci ca mine
Să aibă pâine pe doi ani.
Și să mai știi, dragă vecine,
Că am scăpat de drac și bani!

Căci banu-i bun doar cu măsură,
De stăpânit e foarte greu
Și nici nu știi când el ți-l fură
Din inimă pe Dumnezeu!”

APĂ VIE ÎN PUSTIE

O pustie fără margini se așterne-n fața noastră
Caravane rătăcite caută apă-n pustie
Un cuvânt de mângâiere li se pare floare-albastră
Este apă și-n pustie, apă dulce, apă vie.

Sete, soare și sudoare. Pe drum cad oameni trudiți
Șerpilor-i ucid prin pustie, „Unde-i apa voastră vie?”
Scrâșnesc oamenii din dinți.
Este apă și-n pustie, apă dulce, apă vie.

Deodată le răsar în față palmieri înalți și verzi
O turmă de oi se-adapă la-un izvor de apă vie
Iar în jur e totul verde ca-nverzitele livezi
Este apă și-n pustie, apă rece, apă vie.

Însetații-au dat năvală mai să sece tot izvorul
Istoviți și ruși de sete, prăfuiți, murdari și goi.
„De-ați ști cât v-am dus eu dorul, Îi primi zâmbind
păstorul: Intrați în turma mea de oi!!

NU DIN ÎNTÂMPLARE

Nu a fost un joc copilăresc,
Nici pură întâmplare,
Din dragoste tatăl ceresc
A creat pământ și mare.

Nu e o joacă de copil,
Nici pură întâmplare,
Să vezi în luna lui april
Înflorind pe câmp o floare.

Chiar firul ierbii cel semeț
Și verde la culoare
A fost creat c-un scop măreț
Nicum din întâmplare.

Nimic din toate câte sunt
Și câte-au fost sub soare,
Creat e omul din pământ,
Dar nu din întâmplare.

Vara cu soare și cu ploi,
Iarna cu a ei ninsoare,
Orânduite-s pentru noi,
Dar nu din întâmplare.

Vedem pe lume fluturi, flori,
Vesel zâmbind sub soare

Și curcubeu-i din culori,
Dar nu din întâmplare.

Din cer Isus la noi veni
Aducând răscumpărare,
Pe cruce pentru noi muri,
Dar nu din întâmplare.

Cu sânge sfânt am fost spălați,
Având drept la salvare,
Din dragoste răscumpărați,
Nicicum din întâmplare.

Din cer ne pune azi Isus
La toți câte-o-ntrebare
Ce bine-ar fi să-I dăm răspuns,
Dar nu la întâmplare.

CĂUTARE

„Să nu ai alți dumnezei afară de mine.”

Exod, 20:2

Închinarea cea senină
Învăță-mă, Doamne, de vrei,
Azi când lumea este plină
De idoli și dumnezei.

Azi oamenii strigă întruna
Și în piept se bat
„Ce greșeli? – nu am nici una.”
„Ce iertare? Ce păcat?”

Unii lipsiți de iubire
Se declară ai Tăi dușmani
„De ne trebuie mântuire?
O vom cumpăra pe bani!”

Unii sunt lipsiți cu totul
Doamne de Sfântul Tău Har
Și se-nchină întru totul
Doar propriului lor buzunar.

Egoismul și mândria
Îi înalță ca pe-un nor.
Aurul și bogăția
Sunt azi dumnezeul lor.

Unii se încred în astre,
Horoscoape, vrăjitoare...
Alții cu vorbe măiastre
Conduc lumea spre pierzare.

Unii, Doamne, plâng la ziduri
Cu capul în ele se bat,
Fețe rupte, triste riduri
Doar în zile de Shabat.

Alții nu-și iubesc vrăjmașul.
Și-o credință șchioapă-n dar
Îți aduc pângărind lăcașul
Și preasfântul Tău altar.

Unii, Doamne, n-am cuvinte
Prostia să le-o descriu
Se închină la sfinți și sfinte
Nu Hristosului Cel Viu.

Alții idolu-și agață
Pe un stâlp sau într-un pom,
Alții pur și simplu-n viață
Își găsesc idol în om.

Unii și-au pus la răscruce
Tot rugându-se de zor
Un fier răstignit pe-o cruce
E al lor mântuitor.

Alții-n Vinerea Cea Mare
An de an Te răstignesc.
Ce puțini sunt acei care
Sincer, Doamne, Te iubesc!.

Eu mă regăsesc pe mine
În fiecare dintre ei,
Căci mâinile îmi sunt pline
De idoli și dumnezei.

Vai, mi-s mâinile murdare,
Abia acum am observat,
Unde să vă ascund oare,
Mâini pătate de păcat?

Ca să am eu mâini curate
De blestem și de păcat,
Le-aș spăla în mii de ape,
Nu în una ca Pilat.

Doamne, de ce mă cutremuri
Și prin suflet îmi trec fiori
Să mă duc ca și pe vremuri
Să mă scald de șapte ori?...

Și-mi va fi spălat păcatul
În cel mare râu Iordan,
Cum a fost spălat de lepră
Comandantul sirian?

În ce să le mai spăl eu oare
În aghiasmă-n, busuioc?
Îmi sunt mâinile pătate
De le-aș trece și prin foc.

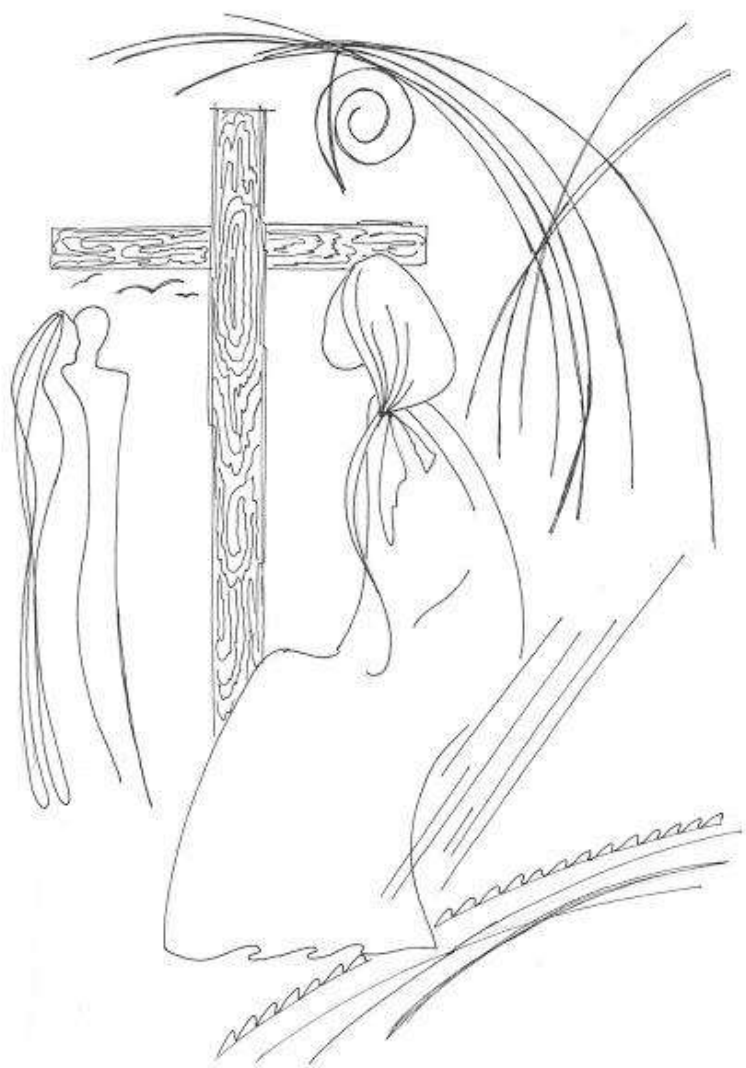
Oare nimeni în lumea asta toată,
De păcate, Doamne, grele
Nu va putea niciodată
Mâinile să mi le spele?

Îmi răspunse, Domnu' Înaltul:
„Nu în Iordan din Israel
Vei putea să-ți speli păcatul
Ci în sângele de Miel.

Acel sânge scurs din mine
De pe frunte-mi și din mână
A curs atunci și pentru tine
Pe Golgota în țărână.

Uită-te la toți creștinii,
Sunt curați, neîntinați.
Sunt mai albi precum sunt crinii
Cu sânge de-al Meu nu sunt pătați.”

Doamne-n Tine e dreptate
Numai în Tine, Doamne, sper
Ține-mi mâinile curate
Într-o rugă către cer.

COMPARAȚIE

Tu ești Mare Cuvânt.
Eu nu sunt decât pământ.
Tu ești Marea mea Lumină
Eu nu-s decât colb și tină.

Tu ești Marele Împărat
Eu nu sunt decât păcat.
Tu ești Leul ce Puternic
Eu nu-s decât un hoit vremelnic.

Tu ești Mielul cel mai Blând
Eu sunt lupul cel flămând
Tu pe cruce ai murit
Eu am râs și Te-am hulit!

Ți-ai dat viața pentru mine
Purtând o moarte de rușine.
Ai răbdat hulă și-ocară
Pentru mine-un lup și-o fiară.

Ți-ai dat viața pic cu pic
Pentru un vierme de nimic,
Pentru mine-o secătură
Ți-ai dat viața fără ură.

Și pe cruce cu iubire
M-ai iertat dintr-o privire.
„Iartă-l Doamne de păcat!” –
Pentru mine Te-ai rugat.

„Că nu știe ce-a făcut!”
Cum nu știu? Eu Te-am vândut!
Pentru-o mână de arginți
La preoții cei prea sfinți.

Și când Tu ai sângerat
Ca să mă speli de păcat
Te-am hulit și Te-am scuipat,
Te-am biciuit și am strigat.

Cu preoții cei mari
Te-am ucis între tâlhari.
Iar pe când ai înviat
Am strigat că Te-au furat.

Am dat mită, am dat bani
Am dat aur la romani.
Eu pe toți i-am cumpărat
Doar să neg că a înviat

Iar pe cei ce Te-au vestit
La moarte i-am osândit
Și cu pietre i-am ucis
Numele Ți-am interzis.

De la răsărit la apus
Să nu aud de Isus.
De la apus la răsărit
Moarte celui ce-a rostit.

Iar când ai ajuns vestit
Eu am spus că-i doar un mit,
O legendă, o poveste
În care-adevăr nu este.

Ba că nu erai deloc
Și de-ai fost n-ai fost proroc,
Nici Mesia Salvator,
Ci un biet rătăcitor.

Unii când m-au întrebat
Le-am spus c-ai fost un democrat,
Altor să fii pe plac
Le-am spus c-ai fost maniac.

Adevăr?... Nu am spus un strop,
Dar tot n-am putut să-ngrop
Numele de Isus Hristos,
Lumii îi părea frumos.

Dar și de aici am tras folos
Căci Te-am bătut în efigii
Te-am împărțit în religii:
Francmasonii, spiritiști,
Teosofii, ocultști...

Pe unii i-am numit zei
Pe-alții i-am făcut atei
Dar totul e deșărtăciune
Nu am putut să Te șterg din lume.

Numele Tău Cel Preasfânt
Stă azi pe orișice mormânt.
Peste tot unde te-ai duce
Vezi o cruce la răscruce.

De aș șterge din Calvare
Din icoane, din altare...

Din fresce de mănăstire
Chipul Tău plin de iubire

Cel născut dintr-o femeie,
Prin istorii și muzee,
Prin galerii și pinacoteci...
Tu rămâi Doamne pe veci.

Azi ești pomenit de clerici
Prin capele, prin biserici
Doamne chiar cei răi de gură
Te pomenesc și când înjură.

Dar se împlinesc, Doamne, anii
Și zadarnice strădanii
De a șterge numele Tău
Vin din partea celui rău.

E o trudă inutilă
Ți se face Doamne, milă
De bietul om – o unealtă,
Un ciocan, o simplă daltă.

Un instrument de temut,
În mâna lui Belzebuth.
Care încă din Eden, din pom
S-a tot folosit de om.

Căci satan are puterea
Și omul îi ascultă vrerea.
Acesta-i adevărul trist
Orice om e-un „Antichrist”.

Când încalcă Sfânta Lege
Nu pricepe, nu-nțelege.
Dar Dumnezeu e iubire
El ne iartă în neștire.

DESCHIDE-I UȘA LUI ISUS

De vei fi mișcat vreodată
De cuvinte de dreptate...
De o teamă preacurată
Care sufletu-ți străbate...

De un fior fierbinte-dulce
Ce îl simți venit de sus,
Atunci să știi că la ușa ta îți bate
Însuși Regele Isus!

Și dacă a venit să bată
La ușa sufletului tău,
Să știi că Lui puțin îi pasă
De ești tu bun sau de ești rău.

Și de-ai avea chiar o grămadă,
Sute de păcate grele,
Vei fi alb ca de zăpadă
Domnul vine să te spele.

De-ți sunt hainele murdare,
El le va spăla în rouă
Și din cap până-n picioare
Îți va da o haină nouă.

Lasă-L ca să intre-n casă
Spune-I că tu ești de vină
Că n-ai ce pune pe masă
Cu ce să-L servești la cină.

Spune-I că ai doar păcate
Că nu prea ai fapte bune
Spune-I lipsurile-ți toate
Tot ce ai pe suflet spune.

Și apoi te roagă să-ntervină
Să-ți facă ordine-n viață
Și la fiecare cină
Tot să-ți dea câte-o povață.

Dar de-L primești doar cu gura
Și sufletul ți-e tot rău,
Atunci singur îți furi căciula
Care stă pe capul tău!

Atâta vreme cât sincer
Lui Isus nu te predai,
Nu te ajută nici un înger
Ca să zbori la El în rai.

Nici lui Satan nu îi prea pasă
Cât sau cui mai ești supus,
Atâta vreme cât în viață
Nu îl ai de Domn pe Isus.

Azi Isus la El te îmbie
De aceea-ți bate-n ușă,
Să te scape de robie
Și de a păcatului cătușă!

Deschide ușa și-o să vină
De îți va da și vin și pâine,
Dacă azi nu-L ai la cină
Prea târziu poate fi mâine.

CHEMARE

Cum de reușești, cri
Să zâmbești, să fii c
Printre lacrimi și su-
De cine ești tu mângâiat?

Nu te-nspăimântă moartea,
De parcă-ai fi nemuritor,
Sau îți stă deschisă poarta
Cerului mai sus de nor?

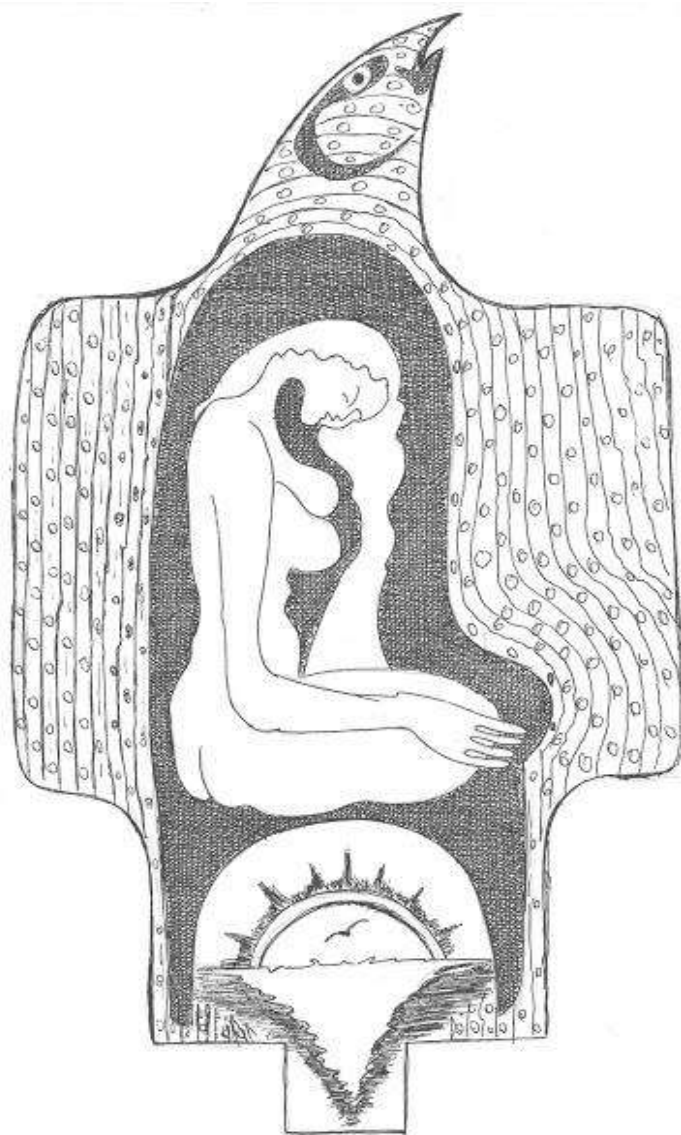
„Eu zâmbesc căci văd Lumina
Ce ne-a fost dată de Sus!
Eu am rupt demult cortina
Ce mă despărțea de Domnul Isus!”

În lumea asta rea și rece
Doar creștinii nu sunt reci,
Căci ei știu că pofta trece,
Dar Lumina e pe veci!

Pofta vine, pofta trece
Doar păcatele rămân
Nu are rost să rămâi rece
Un străin și un păgân.

Ucigașii și curvarii
De Isus cu toții sunt iertați
Mincinoșii și tâlharii
Toți devin în Domnul frați.

Vino doar cât Isus mai cheamă
Vino, până nu-i târziu.
Hai, răspunde-I fără teamă
„Vin Isuse, Doamne vin!”

ALEGERE

O Doamne Necuprins și Atotputernic,
Tu ai creat pământul din nimic.
În fața Ta, orice om este vremelnic
Și atât de mic, o Doamne, atât de mic.

Și totuși Tu l-ai creat mare
Și atât de veșnic Doamne, la-nceput,
Căci ai suflat din Sfânta Ta Suflare
Într-o țărână rece, într-un chip de lut.

Creat-ai pentru om și cer și ape
Împodobit de Chipul Tău cel Sfânt
L-ai pus stăpân aproape peste toate
Dar el își alege drumul spre mormânt.

Căci într-o zi șopti Satan-călăul,
Acel Lucifer mândru, nesupus:
„Hai, mușcă și vei cunoaște răul
Căci binele în viață nu-ți va fi-ndejuns!”

Singur omul își semnează sentința
În fața Creatorului Preasfânt
Care își ținu făgăduința
Și pământul se întoarce în pământ.

Spre moarte omul a simțit chemarea
Aceasta-i plata pentru orișice păcat
Dar tot prin moarte ne-a venit salvarea
Prin jertfa Mielului curat.

MĂRTURISIRE

O Doamne, Isuse, la necaz
Eu Te știam departe.
Tu lângă mine la un pas.
Eu la un pas de moarte?...

Depart, Doamne, Te știam,
Credeam că nici nu-Ți pasă
Când Tu băteai la mine-n geam,
Eu nu eram acasă?...

Ba da eram, de ce să mint?
Dar nu știam cin' bate.
Cum puteam eu ușa s-o deschid
Unui străin în noapte?

Credeam că un străin bătea
Așa mi se păruse.
Nu cunoscusem vocea Ta,
O, iartă-mă, Isuse!

Când am deschis era Hristos
Și-acum să plâng îmi vine.
O Doamne, ierți un păcătos,
Un păcătos ca mine?

Pe mine, Doamne, care am furat?
O nu aici mi-e locul
Eu știu prea bine că în Iad
O să mă ardă focul.

Ah, Doamne, cât îmi e de greu
Să te privesc în față,
Eu care am băut mereu
Aproape-un sfert din viață.

Și am mințit, am tras tutun,
Te-am înjurat pe Tine,
Eu n-am făcut un lucru bun
Și Tu, mă ierți pe mine?

„O, dacă ai ști tu, fiul meu”, -
Cu vocea Lui cea dulce
Îmi spuse atuncea Dumnezeu:
„Eu mai demult pe cruce,

Tâlharului, când am promis,
Cel răstignit știi bine,
Că îl voi duce-n Paradis
În Paradis cu mine.

Și dacă eu așa am spus
Tâlharului pe cruce,
Să știi că-n Paradis l-am dus
Și pe tine nu te-oi duce.

Păcatele eu ți-am iertat
De astăzi nu mai plânge
Și pentru tine am vărsat
Pe cruce al meu sânge!

Căci te iubesc, copilul meu,
Cum altul nu iubește,
Întoarce-te din drumul rău
De toate te căiește!

Și de-ți va fi ispita grea
Atunci tu roagă-te la Mine,
Și lasă greul în seama Mea,
De azi voi fi cu tine!”

O Doamne, eu Te-am căutat
Prin temple-n țări străine
Când Tu erai neîncetat
Aicea lângă mine!

Versuri vesele

*„Veselia omului e ca mirosul florilor:
ea nu se inalta din sufletele vestede.”*

Nicolae Iorga

AUTOBIOGRAFIE

Mă numesc... dar ce importanță are...
sunt un ins ca oricare,
cu două picioare și două mâini,
din când în când mai tai frunză, la câini.

Sunt un om la fel ca toți,
mai caut și potcoave de cai morți,
pe umeri port un cap. Atât!
să nu mă ploaie-n gât...

Bani nu am, dar nici nevoie de ei,
crescut printre lupi, nu-mi trebuie lei,
de mult nu mai sunt deloc precaut,
nu suflu în ciorbă, dar nici în iaurt...

De tren nu am nevoie, nici de autobuz,
mă cară cu preșul domnii de sus...
acesta-i la noi transportul în comun
spre un viitor mai bun?...

POEM PENTRU ZOREANA

Motto:

*„Zoreana este o animală nepereche,
de Maramureș brună, -„leru-i ler”.
De o viță nobilă străveche,
de un albastru sânge, ca de cer.”*

Zoreana este o animală bestială,
Zoreana este o animală cu mult dor,
Zoreana este o animală cu talangă –
dangă-langă, langă-dangă...

Zoreana nu este ca orișicare vacă,
deși: „Noaptea toate vacile sunt negre.”
Zoreana nu doarme noaptea,
Zoreana noaptea rumegă și meditează
la Normele Europene, care interzic
împerecherea ei cu taurul comunal.

Nu, ea nu-l va iubi niciodată pe Pișta,
veterinarul satului,
nu pentru că ar fi ungur...

Ea pe Pișta nu-l va iubi niciodată.
Poate avea el bicicletă rusească
și ochelari de soare.
Nu ține!...

Pe Zoreana n-o impresionează
chestii d'astea.

Ea va rămâne fidelă taurului comunal,
care odată și odată îl va provoca
la duel pe Pișta și va smulge furios,
cu cornul său de pe cornul bicicletei
geanta lui de veterinar.

O va călca în copite
și va sparge în mii de cioburi
seringa-i de montă.

Atunci, până vor face rost
cei de la asociație de o altă seringă,
ei se vor iubi prin lunci,
tăvălindu-se prin iarba înrourată,
vor rumega bot în bot,
se vor băliga liberi
și își vor băga cozile în toate
Normele Europene!...

VIAȚĂ DE CÂINE

lui T. Bănescu

Un cățel cu părul creț
printre câini un cărturar,
lătrase odată îndrăzneț,
în audiență la primar:

– Ce aveți dom'le cu noi,
cu viața noastră de câine?..
noi umblăm flămânzi și goi,
trăind de azi pe mâine.

Urlatu' la lună ne-ați interzis,
făcând din asta o dramă...
să știți că vom scrie la Paris,
la scumpa noastră mamă.

Nu ne lăsați nici un moment,
de parc ați fi turbați,
lătrați mai rău ca-n parlament
și vreți să ne castrați!..

Uitați că v-am fost de folos?..
noi v-am învățat de toate:
cum se luptă după os
și mușcatul pe la spate...

Primarul spuse apăsător:
– Să știți, eu nu-s de vină...

cât am putut, eu v-am tăiat
frunze pentru cină !..

Morala:

De ucizi câinii la grămadă,
s-ar putea să te frigi,
de nu rămâne nici o coadă,
unde mai găsești covrigi?...

FABULĂ MODERNĂ

Nu știu de s-a întâmplat în viață
poate-i doar un simplu zvon,
că ursul, vulpea și o rață
zburau odată-n avion.

Dar rățușca năzdrăvana
pe domnu' urs îl necăjea,
țigări de foi – trabuc „Havana”
și câte-un foc îi tot cerea.

Ba-i smulse din mână ziarul
și ochelarii de pe nas,
de-l apucă pe urs amarul
și de nervi era la un pas.

Văzând cumătra cum rățușca
cu ursul face tot ce vrea
se gândi atunci șireata
să profite un pic și ea.

Începu atunci să-i ceară,
țigari și foc cu vorbe dulci
dar ursul, dă-i, atunci și zbiară:
că-l scoase vulpea din papuci.

Văzuse atuncea negru-n față.
milă n-avuse nici un dram,
prinse pe vulpe și pe rață
și le făcu vânt pe geam.

Începu vulpea să țipe:
„Văleleu, măicuță, mor!
surioară cu aripe, ce mă fac?
nu știu să zbor...”

„Cum, nu știi ?..” – rața i-a zis
și zburând s-a pus pe râs –
„Atunci cum de ți-ai permis
Să te legi de domnul urs ?...”

Morala:

Poți să faci ce vrei în viață
chiar și obraznic poți să fii,
ia exemplu de la rață...
de zburat numai să știi.

CINE MOARE?

Bietul Ion pe patul morții
s-a hotărât că bine ar fi
să-și cheme fiii și nepoți
cu avere spre a-i împărți.

Când auziră care-i baiul,
căci vestea ajunsese pe la toți,
dădură fuga tot alaiul
cu a lui nepoți și strănepoți.

Sărmanu' Ion luă cuvântul:
„Să nu mă plângeți până-s viu...”
„Împarte-le odat' pământul
că apoi te-or plânge mai târziu” –

îi spuse lui Ion muierea,
(ruptă din coasta de drac),
„Împarte-le, Ioane, averea
că apoi te-or plânge mai cu drag”.

„No bine, casa i-o dau lui Ilie!”,
cu tristețe Ion a zis.
„Ba, nu, i-o dai lui Vasile,
eu de mult i-am tot promis!”.

„Atunci locul de la Iazuri
aș vrea, lui Petru sa-i fie”
„Ba nu, dă-i de la Prilazuri
iar, de la Iazuri lui Mărie !”.

„No bine, porcii îi las la Ana
și vaca tot a ei să fie !”.

„Ba nu, da-i porcii la Ileana
Iar vaca dă-i-o la Ilie!”

„’tui mama ei de treabă!
Tot mă contrazici mereu.
Lămurește-mă tu babă,
cine moare tu sau eu ?..”

„SUNT” ȘI „ESTE”

Ivan dă buzna-n aprozar,
tot învârtindu-se cu spor
alese ceapă și mărar
și-l întrebă pe vânzător:

(care stătea după tejghea
cu o fătucă la poveste)
„Io te rog pe dumneata
dacă la tine cartofi este?”.

Vânzătorul, om cărunț,
îl privi foarte mirat:
„De cartofi se întreabă: dacă sunt?
așa să știi!” – l-a corectat.

De bucurie că a învățat,
intrând într-o bombonărie,
„Dragă doamnă, sunt rahat?”
întrebase cu mândrie.

Mirată doamna îl privea,
îl măsură de sus în jos
i-ar fi spus ea câteva
dar se gândi că nu-i frumos.

„Dar spune odată, sunt rahat,
de ce la mine tu privești?..”
iar doamna-i spuse răspicat:
„Acum da, să știi că ești!...

TO DRINK, OR NOT TO DRINK, THAT IS THE QUESTION

Motto:

*“Atâta horincă ’om bea
Până n-om muri de ea.
De horincă n-om muri
Că o beu tăți oamenii...”*

*“De horincă nu-mi greață
Cât ar si de dimineață,
Că o învârt pe sub mustață...”*

Din folclorul Maramureșan

Băutul este o artă...
la fel ca și cântatul la pian,
doar rezultatul e altul –
cu mult mai plăcut urechii,
mai melodios:
clink-clinc...
drink-drink...
to drink, or not to drink...

Între două pahare
vom dizolva parlamentul,
vom rescrie Legea lustrației,
vom reintroduce pedeapsa cu moartea,
dar o vom aboli repede
ca nu cumva să ne împușcăm
din nou președintele...

Vom interzice scrisul,
gânditul în public
și masturbarea...
Vom bea frumos ,
vom bea tandru,
vom bea romantic,
vom bea sălbatic,
vom bea erofeevic
ca în „Moskova – Petușki”.

Nu vom bea oricum,
vodcă simplă din gâtul sticlei,
căci nu e altceva decât
tânjeală a sufletului
și deșertăciune a deșertăciunilor.

Nu vom bea
nici vodcă amestecată cu odicolon,
deși în asta există capriciu,
dar nici un strop de patos...

O să bem numai Cocteiluri
care pot fi băute în fața lui Dumnezeu
și a oamenilor...

„În prezența oamenilor,
în numele Domnului!...”
Vom bea *Șuvoaiele Iordanului*,
Steaua Bethelemului,
Balsamul Canaanului,
Spiritul Genevei,
Lacrima komsomolistei,
Surâsul tiotiei Klava,
Măruntaiele cățelei...

și câte și mai câte...
În ele există capriciu,
patos și idee!

Vom bea:
„În numele Domnului!
în prezența oamenilor...!

Vom lua cu asalt
toți boscheții,
toate tomberoanele ,
toate tarabele...

Vînzătoarele de flori și semințe
vor fugi care încotro...
căutătorii de fiare vechi
și patrula de poliție călare
vor fugi și ei...
Vom rămâne doar noi,
dezbrăcați de idei și haine –
goi pușcă, în poziția de aruncare.

A doua zi o măturătoare de stradă
va declara agențiilor de presă străine
că a văzut „nește discoboli
care aveau nește penisuri
ceva mai mari...”

POEM FITOTERAPEUTIC

Motto:

*„Eu sunt din țara lui Foaie-verde,
Eu sunt din neamul lui Făt-Frumos”*

Adrian Ivanițchi

Făt-Frumos mi-e frate bun –
seamănă leit cu mine...
O, dar asta se vede de la o poștă, nu?!
Atâta doar că el e rupt din soare,
iar eu sunt rupt din floare...

– Mamă, mamă – dulce mamă,
din ce floare m-ai rupt oare?

– Din *Lamium purpureum*,
mi-a răspuns mândră ca o regină egipteană,
iar eu am privit-o de sus.

– Hai, nu te mai încrede,
că și eu sunt tot din flori făcută.

Dar nu era adevărat, se lăuda doar.
Mi-a spus mie bunica
că a făcut-o cu un husar.
Nici măcar nu-i știa numele
Că husarul e husar:

*„Descalecă și fute,
Încalecă și du-te!...” –*

A zâmbit trist,
punându-mi în față
o farfurie de ciorbă.
– Din ce-i făcută ciorba asta bună?
– Din *Lamium purpureum*,
mi-a răspuns bunica.

La ea până și banalul mușețel
era: *Matricaria chamomilla*.

Citea zilnic Enciclopedia plantelor
știa pe de rost denumirile lor științifice,
iar pe mine din *Lamium purpureum*
nu mă scotea.

Ciorbă din *Lamium purpureum*,
piure din *Lamium purpureum*,
salată din *Lamium purpureum*,
ceai din *Lamium purpureum*,
tinctură din *Lamium purpureum*,
fiertură din *Lamium purpureum*...

Că-i sănătoasă, maică!
Îmi era frică că într-o zi
voi muri de atâta sănătate...

Dar a murit bunica,
după ea mama...
acum pe mormintele lor
cresc flori de *Lamium purpureum*.

A rămas pe policioară
Enciclopedia plantelor,
orfană, prăfuită și tristă...

Mi s-a făcut milă de ea
și am început să o citesc.
Astfel am aflat
că cel mai important,
cel mai gustos
și cel mai sănătos
lucru din viața mea
a fost ***Pizda țigăncii*** –
Lamium purpureum.

PARODII DE LUCIAN PERȚA

TRISTUL ZBOR

Există atâta jale în toamnă uneori
Când vezi că și cocorii se duc de-aici din țară,
Încât așa îți vine, privindu-i pe cocori,
Să dai și tu din mână că cine poate – zboară!

Cocorii au motive, încă de când se știu,
Să plece-n șiruri triste când toamna-i învrăjbește,
Avui și eu motive, dar sincer ca să fiu,
N-am vrut să plec de-aicea pân' nu știu englezește.

Neliniștile toate mi le adun în vers
Să le astern acum în astă poezie
O să mă-așez la graniți s-opresc cocori din mers
Dar de mă duce șirul, aici cine mai scrie?

EU SUNT POETUL

Eu sunt poetul ce n-are răbdare
Să tot cheme muza cu vagi promisiuni,
S-o-întâmpine-n uşă cu pâine şi sare
Şi-apoi să o pună să facă minuni.

Eu sunt poetul ce ştie o vorbă
Că ce ai în traistă, aceea mănânci,
Că sufli-n iaurt de fript eşti cu ciorbă
Şi averea se face scriind doar pe brânci.

Eu sunt poetul ce nu crede-n vise
Că visele-s bune, dar n-au conţinut.
Rămân din toate cărţile scrise,
De când ştiu aceasta, o am susţinut.

Mulţi prieteni zicând cum că ard să m-ajute
Vor să mă distrugă din act creator,
Mă cheamă la chefuri, distracţii, băute
Şi asta să n-ajung cum vreau, autor.

Las timpul să-i ceară pe toţi în eşecuri,
Eu nu pot ca ei niciodată să fiu
Şi chiar dacă muza-mi se duce la chefuri
Cu ei, eu acasă rămân şi tot scriu.

CÂND ÎNFLORESC SALCÂMII

Când înfloresc salcâmii-n frenezie
Și simt și eu că iată-i primăvară,
Scot iute pixul, scriu o poezie
De dimineață până înspre seară.

Mireasma lor cuprinde toată zarea
Și îmbătat de ea mă simt în rai.
Te-aștept, iubito, să le strângem floarea
Și s-o uscăm că-i bună pentru ceai.

DOR DE TOATE

Iubito, tu prea multe-mi ceri
Să știu pe unde fost-am ieri...
Poate tu știi, eu n-am habar,
Nu mi se-ntâmplă asta rar.

Iubito, spune-mi fă'r cruțare,
Dacă-am greșit, îmi cer iertare,
Dar eu te știu fată-nțeleaptă,
De dorul meu acum mă iartă.

De dorul tău și eu, cândva,
De vei greși, te voi ierta,
Precum iertați și noi vom fi
Și de părinți și de copii.

Iubito, începând de azi
Promit să vin acasă treaz,
Numai zâmbește-mi cel puțin
Și nu mai beau de-acum nici vin.

Iubito, ia-mi de vrei, salariul
Și nu fac nici un comentariu,
Ia-mi tot ce vrei să ne-mpăcăm,
Dar hai acum să ne culcăm!

BALADA CELOR PLECAȚI

Frunză verde, lemn de nuc
Eploatat pentru export,
Oare unde mi te duc
Pentru cine? În ce port?

Frunză verde de șomer
Cu speranța muncii scrum,
Mi te-ai dus pe drum de fier
Și-ai ajuns în Vest acum

Frunză verde domnișoare
Preafrumoase, preacuminți,
Ați dat drumul pe cărare
Și iubirea pe arginți

Mai târziu sau mai devreme
Cei plecați ar reveni,
N-are cine să îi cheme,
Îi chem eu. Haideți, copii!

IUBITO

Timpul mi-a demonstrat
Că între noi doi există
O problemă de neconciliat,
Adevărată și tristă:
Eu scriu și tu nu mă citești
Și asta nu e de bon –ton.
Îmi spui: de ce nu muncești
Pe undeva, la patron?

Eu sunt frate cu lira, iubito,
Tu nu poți pricepe că eu
Munca fizică am parasit-o
Că, sincer, mi-a fost foarte greu!

AȘ VREA

Aș vrea să scriu de-acuma
Fără greșeli, curat,
Să gust, citind, și gluma,
Când sunt parodiat.

Aș vrea să fiu poetul
Ferice an de an,
Hrănit de la bugetul
Azi-mâine-european.

Aș vrea să scriu întruna,
Când muza mă mai cată,
Cât mă mai tine mâna,
În două limbi deodată.

Aș vrea pân' ce vin zorii
Talent-mi să se vadă,
Să plângă cititorii
Când scriu câte-o baladă.

Când moartea-o să mă-nvingă
Și-o fi ca să mă duc,
Mulți editori mă plângă
Și domnul Ion Robciuc!

Cărțile-aș vrea, pe toate,
Să mi le las la lume:
Trei rafturi editate
Și-o traistă de postume!

ÎNTRE FRUMOSUL ARTISTIC ȘI FRUMOSUL NATURAL, SUPRAVIEȚUIRI CARE SE REDEFINESC

Când ajungi în dreptul locurilor știute pentru a strânge laolaltă fiecare dintre mișcărilor vieții ce te-au lăsat pradă întrebărilor, constăți că acestea au vârste diferite, achiziții diferențiate prin cauzalități ce țin de domeniul mental și fizic – verificabile pentru unii, neverificabile pentru alții.

Încrederea în cuvinte și bucuria de a scrie devin pentru poetul Mihai Hafia Traista materiale necesare construirii unui adăpost necesar puținței de a descrie fiecă stare, fiecă timp deloc blând. Este adăpostul din care, privind spre o pupilă de cer, fiecare trăire activă este măsurabilă și comparabilă cu propriul său visător, cu fiecare cuvânt recuperat de acesta pentru povestea unor jumătăți sau felii din viață- adăpost străbătut de două culoare: al vieții („*drumul de mâine/ ce duce spre ieri*”) și al morții („*ultimul popas*”). Legate de aceste culoare și având un fel de protecție vamală din partea poetului, temele dezrădăcinării eului („*parcă aș fi din spița altui neam*”; „*într-o lume bântuită de arginți*”), a copilăriei plus imaginea familiei, familie căreia îi datorezi felul în care înțelegi și dai măsură vieții, a poetului („*rob al poeziei*”; „*supus versului*”), dar și a

iubirii sau a identității naționale – au formule de purificare a melancoliei printr-un lirism controlat.

Există o delicatețe în a mânui metafora, ca o garanție că semnificațiile, sensurile ce ne vor ajuta mai târziu să înțelegem tranzițiile între idei și simțuri sunt aplicabile și pot deveni compensatorii, că nu întâmplător fiecare poezie este dată cititorului spre păstrare. Totul în jur are propria sa valoare, propria sa însemnătate, o urmă lăsată de fiecare acțiune umană ce se definește prin mărturisire. Dincolo de combinarea progresivă a motivațiilor (o includ aici și pe aceea de a fi) ce compun temele, trăsătura majoră a volumului rămâne textul devenit povestire prin selecția evenimentelor și aranjarea acestora. Acolo unde este nevoie de a dezlega un nod, presupозиția se subordonează experiențelor făcând loc unei construcții discursive și, automat, posibilității lecturării pe cele două planuri: explicativ – mod de a gândi al autorului – și interpretativ, în sensul de apropiere al cititorului.

Stabilit prin valori fonice, travaliul propriei singurătăți devine sursa stabilirii de noi și noi roluri corelative între terestru și celest, lăsând să se desfășoare liber orice potențial sens despre cum înțelegem că există alții, despre cum un ce nu s-a întâmplat ar trebui să se întâmple, despre a se lua act de respingerea totală a tot ce este rece, meschin. Abia apoi a-ți imagina că, stând printre oameni, mai există nenumărate locuri ce pot fi întinerite, umplute cu noima destinului rescris pentru care nu trebuie să plătești. Chiar și atunci când, având trăiri de copil, te porți înțelept. Aici, la Mihai

Hafia Traista, glisând între ce este permis și ce este interdicție, orice expresie verbală a unei dorințe pune în mișcare multiple sugestivități, detalii, aducând în prim plan afinități personale dar și, printr-o logică particulară, crearea unui sistem antropologic propriu pentru a găsi acele formule ce mențin relația dintre a-mi da seama (mijloace artistice) și acesta sunt eu (mijloace literare). Astfel, fiecare căutare înlăuntrul său poate fi înțeleasă ca o contragreutate atârnată de dreptul la minune, adevărul din afară putând fi modelat, orânduit prin tăieturi simbolice ce realcătuiesc confruntări, țeluri sau certitudini.

A identifica fiecare modificare survenită peste ceea ce părea a fi unic, a ți-o închipui pe fiecare în parte filtrată prin timp și într-un mod definitiv, ca să constați că tot acest proces este atât de personal, că are propriul său destin, propriul său mers.

Peste toate și țesută cu ani, ritmicitatea eliberărilor temporale prin sonoritatea și formațiunea lingvistică a versului.

Tehnic vorbind și ținând cont de forma versului, graficul proiecției metrice sau fonologia propoziției, poezia lui Mihai Hafia Traista stă sub semnul sistemului prozodic silabo-tonic și al versului liber cu o bază metrică foarte elastică. Vers liber-vers vorbit; vers silabic-vers cântat. Întâlnim, și aici mă refer la silabe, timpi ușori prin neaccentuarea acestora și timpi grei prin accentuare, poezii ce pot fi segmentate pe propoziții, ca un fel de joc al compoziției, dar și unele cu modificarea metrului ce întrerup o regularitate intuită

de către cititor și care au ca proces de încheiere împărțirea timpului pronunției, intonarea. Acest lucru ține de construcția logică a poeziei sale. Întâlnim de cele mai multe ori rima încrucișată, dispunerea acestora ținând de intenția stabilirii unei norme proprii impuse în scop artistic pentru fixarea imaginii.

Pe de altă parte, metafora sau verbul său deloc monoton ne pun în fața unui plan ideal și a profilului spiritual aparținător poetului. Iar aici aș accentua pe faptul că religia rămâne nealterată în sufletul său, cu toată dobândirea sentimentului și adevărurile ei esențiale, că făptuire înseamnă să gândești, să îndrumi spre o lume mai bună. Și aceasta nu este doar o temă formală introdusă în volum, ci este el însuși; cu motivația creștină, cu un ce înseamnă stare necesară sufletelor sau ce înseamnă să operezi liber pe terenul acelor naturi ce încă nu cuprind educația spirituală. O lume unde nu ai cum să admiri, să displaci de la depărtare, ci, dincolo de indiferența ce poate separa om de om, să făptuiești în spirit creștin lucrul bun cu inimă și gând. Doar descifrând părțile rătăcirilor poți ajunge la apropiere.

Seturile de dispoziții sub semnul cărora scrie poetul Mihai Hafia Traista – unele ținând de forța imaginației, altele de analiza realităților pe care încearcă să le medieze- sunt cele care asigură circulația unei etici suple în rândurile sale și au caligrafia unor emoții sincere. Toate elementele experienței conștiente, de la percepție la reprezentare, se regăsesc în acest set.

Poezia sa este una compusă din realități puse deoparte, în care fiecare gând a avut timpul necesar să crească, să-i fie un îndreptar pentru lucrul asupra formelor lumii în care trăiește – o lume împărțită în diferite climate.

Între viața sufletească străină și trăirea personală ce funcționează în baza unor legi proprii, interioare, găsim imagini și asocieri plastice care și-au câștigat propria viață, dar al căror exponent a devenit. Și, tocmai pe această linie mergând, închipuiți-vi-l cu mâna pătată de cerneala cuvântului scris pe trupul căruia operând încearcă să-i găsească viitorul. Nu ar fi fost realizabil acest lucru dacă, în momentul plecării din locul natal, asemenea unei mame, Rona nu i-ar fi pus drept pachetul cu mâncare în geantă destinul de scriitor. Tocmai de la acest pachetel trăgându-i-se, știm că nu a epuizat toată însuflețirea zilei de azi sau a celei de mâine și nici poezia de dinaintea lor, că are de prelungit viața câte unui vers ce nu vrea să se miște de unul singur.

Dan Ioan Marta

CUPRINS

Prefața / 5

Versuri pentru Maramureș / 19

Imn pentru Maramureș / 21

Dor de Maramureș / 22

Ion de Maramureș / 23

Cimitirul Vesel din Săpânța / 24

Pintea la Sătmăr / 25

Cântec pentru sănătatea Ardealului / 27

Poem patriarhal / 30

Tragica beție / 31

La rămas bun / 33

Învățătoarea / 34

Larisa Mihaela / 36

Cântec pentru fiul meu / 37

Monologul chitaristului / 38

Balada cioplitorului / 40

Monologul țapinarului / 41

Balada salcâmului ucis / 42

Balada mielului / 44

Balada ultimului romantic / 45

Balada lunii / 46

Tristeți de toamnă / 47

În ajun de Ziua Crucii / 48

Cântec jelit / 50

Bolnav de drum / 51

Fragmente din drum / 53
Giant's Causeway / 54
Cântec pentru Marea Irlandei / 56
Cântec pentru Taverna Branului / 58
Bolnav de drum / 60
Monologul fiului călător / 62
Cu fluturii prin ploaie / 63
Tristul zbor / 64
Mustangul / 65
Balada celor plecați / 66
Jurământul țăranului / 67
Monologul muribundului / 68
Cântec haiducesc / 70
Balada neaverii / 71
Sfârșitul acesta ce vine / 72
Poem de mucegai / 73
Adio, ninge iarăși... / 74
Aș vrea... / 75
Cântec de toamnă / 76
Colindă tristă / 77
Cântec de iarnă / 78
Mamă de iarbă și lut / 80
Balada pentru neputința tatălui / 81
Pașaport de Seu / 82

No love / 84

Să nu-mi spui mie, asta, Doamnă! / 86
Reproș / 87
Testament / 88
Eu sunt poetul / 90
Ploaia de argint / 91

Domnișoară, te chem și mi-e sete / 92
Petale de domnișoară / 93
Suflet de plumb / 94
Facere de rost / 95
Cântec de leagăn / 96
Balada pentru o noapte de nedragoste / 97
Cântec de dragoste / 98
Te mai întreb / 100
Cântec pentru imposibila nuntă / 101
Dor de toate / 102
Cântec pentru sănătatea munților / 103
Poem de nea / 104
Balada primei ninsori / 105
Iarnă pentru doi / 106
Invitație la iarnă / 108
Orație de iarnă / 109
Cântec de bine / 111
Alungă-mă / 112
Înălțare spre moarte / 113
Te rog să taci / 114
Ca săbiile-n scuturi... / 115
Invită-mă, te rog, la o cafea / 116
No love / 117
Iubita mea frumoasă și olteană / 118
Iubire eternă / 120
Când iubita nu-ți mai e iubită / 122
Iubito, pe-o pernă cu lacrimi brodată... / 123
Surâsul tău îmi toarnă-n suflet fluturi / 124

Actor în drama frunzelor / 125

Mireasa de alb / 127
Am ațipit pe un tăiș de coasă, gârbovit / 128
Cântec de verde / 130

Doamna de alb / 131
Brândușe / 132
Pasărea de foc / 133
„Cu moartea pre moarte călcând...” / 134
Actor în drama frunzelor / 137
În genunchi ca niște umbre... / 138
E iarnă / 140
Cu o lacrimă... / 141
Când mă izbesc de răni... / 142
Timpul / 143
Vino, iubito, la mine / 144
Surâsul tău / 145
Singur / 146
Apocalipsa umbrelor / 148
Fata îmbrăcată în mov / 150
Peisaj de iarnă / 151
Niciodată pietrele / 152
Siguranța / 154
Dacă aş putea... / 155

Versuri în semn de protest / 157

Tribunul / 160
Mi-e dor de Epoca de Aur / 162
Omul modern / 164
Nu ne opriți visarea / 166
Cântec de plastic / 169

Versuri creștine / 171

Rugăciune / 173
Colind / 177
Rahav / 179
Bunul creștin / 181

Om bogat, om sărac / 191
Apă vie în pustie / 198
Nu din întâmplare / 199
Căutare / 201
Comparație / 206
Deschide-i ușa lui Isus / 211
Chemare / 213
Alegere / 215
Mărturisire / 217

Versuri vesele / 220

Autobiografie / 222
Poem pentru Zoreana / 223
Viață de câine / 225
Fabulă modernă / 227
Cine moare? / 229
„Sunt” și „este” / 232
To drink, or not to drink, that is the question / 233
Poem fitoterapeutic / 236

Parodii de Lucian Perța / 239

Tristul zbor / 240
Eu sunt poetul / 241
Când înfloresc salcâmi / 243
Dor de toate / 244
Balada celor plecați / 245
Iubito / 246
Aș vrea / 247
Între frumosul artistic și frumosul natural, supraviețuiri
care se redefinesc / 248

